

ΕΡΓΑΤΗΣ

ΟΡΓΑΝΟ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΠΑΛΗΣ

Διευθύνεται από: ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΓΙΩΡΓΗΣ ΧΕΙΜΑΡΙΔΗΣ Γράμματα: Άνταποκρίσεις: 1η Χρονιά - 3ο Φύλλο Σύνδρομος: Έσωτερικού: Κυκλοφορεί κάθε Δευτέρα ΤΙΜΗ 1 ΓΡΟΣΙ

«Η ιδέα ότι το προλεταριάτο μπορεί να κερδίσει την επανάσταση μόνο άμα είναι βέβαιο πως πίσω του έχει την πλειοψηφία του πληθυσμού, είναι εντελώς άνοητη, για το λόγο ότι οι κεφαλαιοῦχοι ποτέ δεν θ' αφήσουν την κεφαλαιοκρατική δημοκρατία λεύτερη, ισάμενη της στυγμής που το προλεταριάτο θα μπορούσε να καταλάβει ότι έχει πίσω του την πλειοψηφία του πληθυσμού».

Κ. ΡΑΝΤΕΚ

ΟΙ ΑΜΕΣΕΣ ΤΑΞΙΚΕΣ ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ

Ο τιμάρθιος τετραπλάσιασθηκε και τα μεροκάματα ουσιαστικά χαμηλώνουν, το ψωμί κατήντησε πιερόπλητο και χρειάζεται να περιμένεις και να παλεύεις ώρες για να βρεις ένα καρόφι και πολλές φορές δεν το βρίσκεις. Οι εργάτες των Κυβερνητικών και στρατιωτικών έργων δουλεύουν με μεροκάματα πέντε, οι εργάτες των μεταλλείων χειρότερα, και οι οδηγοί αυτοκινήτων ακόμη χειρότερα.

Κ' η σημερινή ηγεσία του εργατικού κινήματος σταταλά τον καιρό της, τον κόπο της και τα γρόσια του εργατή και τον χρόνο των έφημων του εργατικού κινήματος στον πετεινοκαυγά για το ποιος πατάς θα κάτσει στον άρχιεπισκοπικό—εθναρχικό θρόνο της Κύπρου. Η άπεργία των Κυβερνητικών εργατών λύθηκε για να μη παρεμποδισθεί η άρχιεπισκοπική προεκλογική καμπάνια. Έχει πια γίνει φανερό στους ταξικά συνειδητοποιημένους εργάτες, πως το άρχιεπισκοπικό χρησιμοποιείται σαν διέξοδο απ' την αντίδραση για να αποσπείνει την προσοχή του προλεταριάτου Κινήματος από τα ταξικά του προβλήματα. Ολόκληρη η προεκλογική διαμάχη της δεξιάς με την αριστερά δεν είναι τίποτε άλλο—αυτοί δεν μπορεί να είναι τόσο κοντοί να νοιάζονται ποιος θα κάτσει άρχιεπίσκοπος, γιατί ξέρουνε πως ποιος και να ναι πάντα όργανο της δεξιάς θα είναι.

Οι ταξικά συνειδητοποιημένοι εργάτες—κι' οι σύμμαχοί τους, που έχουν αντίληψη την άστική, αντιδραστική, άντεπαναστατική παγίδα των εθναρχικο—άρχιεπισκοπικών πετεινοκαυγών, και της «Ένωσης, και μόνον Ένωσης», και της άλλης, της πιο μεγάλης κ' έντονης, μηχανής των συνταγματικών μεταρρυθμίσεων, πρέπει, σήμερα κι' όχι αργότερα, να αρχίσουν τη διαρυστική δουλειά πάνω σ' αυτή τη γρομμιά και να προπαθούν με έμπρηξη και ταξικό ενδιαφέρον και σθένος, να φέρουνε τους συντρόφους τους μαζί τους στο ταξικό δρόμο της πάλης για τα ταξικά τους προβλήματα, τα αιτήματα, και τα άποτερα.

Μόνο με την πάλη και μέσα στην πάλη την διαρκή κ' επίμονη κ' αδιάλλακτη, μόνο μέσα στην πάλη την ταξική στο οικονομικό πεδίο μπορεί το προλεταριάτο να υπερασπίσει τη θέση του και να την πλατύνει, να πάρει μεροκάματο να ζήσει, και να παλαίσει πιο γερά, πιο μαχη-

τικά για να εκτελέσει το ιστορικό του καθήκον—το καθήκον της οικοδόμησης της σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Το πρώτο βήμα αυτής της πάλης είναι η άναζωογόνηση των εργατικών επαγγελματικών οργανώσεων. Έπάρχουν σήμερα συντεχνίες, που δεν συμπεριλαμβάνουν στα μέλη τους την πλειοψηφία του επαγγέλματος. Έπάρχουν κι' άλλες, σαν εκείνη τους σιωφέρηδες, που έχουν πολύ λίγα μέλη σχετικά με τον όγκο άριθμό των σιωφέρηδων. Έπάρχουν κι' άλλες, σαν την συντεχνία των κυβερνητικών και στρατιωτικών εργατών κ' εκείνη της Κυπριακής Εταιρείας Οίνων (ΚΕΟ) που σαμποταριστήκανε από την εργοδοσία και τους πρόχτορες της και πνιγήκανε πριν ακόμα γεννηθούν.

Αυτές οι οργανώσεις είναι τα όργανα πάλης της εργατικής τάξης είναι τα όργανα, που μ' αυτά θα διεκδικήσει την ταξική της άνοδο και θα χρίσει την σοσιαλιστική κοινωνία.

Ταυτόχρονα, για να καλλιεργηθεί το θάρρος των εργατών και για να τραβηχθούνε στη συνέχεια τους, πρέπει η σημερινή ηγεσία να τραβήξει γρομμιά καθαρά επαγγελματική, ταξική, για να τραβήξει μαζί της όλους τους προλατίους, άνεξάρτητα από φύλο, φυλή, εθνικότητα ή θρησκείμα.

Τα άμεσα καθήκοντα, που μπαίνουν σήμερα στον καθένα ταξικά συνειδητοποιημένο προλετάριο είναι να παλεύει μέρα και νύχτα για να μπαίνουν όλοι οι σύντροφοι του επαγγέλματός του στη συντεχνία τους. Να δουλεύουνε όλοι μαζί οι ταξικά συνειδητοποιημένοι εργάτες για να αναγκάσουν την ηγεσία ν' άφισει κατά μέρος τις άστικές προλήψεις, τις εθνικές, θρησκευτικές τάσεις και να ριχτεί στον ταξικό άγώνα, ή, αν η ηγεσία άρνείται να το κάνει, να την διώξουν και να κλέψουν απ' τις ιδιές τους τις γρομμίες την μαχητική, την ταξική ηγεσία τους.

Τα σημερινά ταξικά εργατικά αιτήματα πρέπει να είναι: Έλευθερία του εργατή να κίμει τη συντεχνία του, που να μη χρειάζεται την άναγνώριση της εργοδοσίας για να λειτουργήσει. Τιμαριθμικά μεροκάματα κι' όχι δεσμευμένα μεροκάματα για δυό ή για τρία χρόνια σαν τους μεταλλούργους της Σκουριώτισσας. Ένα βασικό μίνιμουμ κατά 30% ψηλότερο από το σημερινό και μια κινήτη κλίμακα μεροκαμάτων δηλαδή αυτόματα αύξηση άνάλογα με τον τιμάρθιο, όπως τον δείχνει ο Τίμηριθμικός Δείκτης της Παγκόσμιας Εργατικής Ομοσπονδίας. Έργατες, μόνο η συντεχνία σας μπορεί να σας σώσει κι' όχι ο Δάσκαλος ή ο Κληρίδης. Έργατες θα βρείτε, πως είναι άνάγκη να πείσετε την σημε-

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Κύριο άρθρο από την «4η ΔΙΕΘΝΗ», Ίούλη-Αύγουστου, όργανο της Έκτελεστικής Επιτροπής της 4ης Διεθνούς.

Στην περίοδο της άσταθούς ισορροπίας, που μέσα σ' αυτή ζει ακόμα, ύστερα από τον τερματισμό του δεύτερου ιμπεριαλιστικού πολέμου, η παγκόσμια μονοβουσία, και ιδιαίτερα η εθναρχική, οι μεγάλοι εργατικοί άγώνες που ξεσπασαν σχεδόν ταυτόχρονα άναμεσα στο φετινό Άπρίλη και Ίούνη της Γαλλίας, του Βέλγιο, της Γαλλίας και της Ολλανδίας, άνοιξαν ένα καινούργιο σταθμό.

Για πρώτη φορά ύστερα από την άπελευθέρωση το προλεταριάτο πήρε σε μια πλατιά ταξική κινητοποίηση, ύπερηκόντας την άδράνεια και άκοίματη την άντίσταση των γραφειοκρατικών μηχανισμών της άστικής και εφορμητικής ηγεσίας και ύπερηκόντας τους εν μέρει.

Ένα ρήγμα πολύ σημαντικό, για τις συνέπειες που θα έχει ιδι-

αίτερα στο προσεχές μέλλον, πραγματοποιήθηκε άνάμεσα στα πλατιά εργατικά στρώματα της πρωτοπορίας και στις ήγειες τους. Η πείρα που άποχτησαν οι μάζες που μπήκαν με τέτοια όρμη και τέτοιο δυναμισμό μέσα στους μεγάλους άγώνες των περασμένων βδομάδων θά άνισχύσει από άω και μπρος την πιο γρήγορη άπελευθέρωση καινούργιων επαναστατικών δυνάμεων από την άλθρα κηδεμονία του σταλινισμού και του εφορμισμού.

Ο εθναρχικός καπιταλισμός και ιδιαίτερα ο δυτικός, συνέρχεται πολύ άργά από τα χτυπήματα που δέχτηκε από τον πόλεμο, και μ' άλη την οικονομική κινητοποίηση που έδηλώθηκε με διαφορετικό ρυθμό έδώ και κεί στις χώρες αυτές, καθώς και μ' άλη την άνισχύση των πολιτικών θέσεων της μονοβουσίας, σε σχέση με τις θέ-

σεις πουχε άμέσως ύστερα από την άπελευθέρωση, πουθενά δεν βρεθήκαμε μπροστά σε μιά άνοδο τέτοια που να επιτρέψει στον εθναρχικό καπιταλισμό να άντιμετωπίσει την κατάσταση με τα ίδια του τα μέσα, χωρίς τη σταθερή και όλοένα πλατύνουσα άπ' ότι στο παρελθόν άνισχύση του άμερικάνικου καπιταλισμού.

Στην πραγματικότητα, ο βαθμός της έξαθησης άλης της οικονομίας της δυτικής Εύρώπης από τον άμερικάνικο ιμπεριαλισμό ύστερα από τον τελευταίο πόλεμο, είναι έξαιρετικός και άν οι άμερικάνικες πιστώσεις σταματούσαν ή άργούσαν ν' άνασταθούν, η κατάσταση όχι μονάχα της Γαλλίας, της Γαλλίας και της Γερμανίας, μ' άκόμα και της Μεγ. Βρετανίας, θάταν κρίσιμη και μάλλον κυριολεκτικά κατεστραφική.

Αυτό που άνομάσανε «σχέδιο

Μάρσαλ» είναι πριν άπ' όλα μιά καθαρή καπνός από τζ μεριά του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού της κατάστασης αυτής της Εύρώπης και μιά προσπάθεια βιαστικής διάσωσης, πρώτο να έδηλωθούν οι πολιτικές και επαναστατικές συνέπειες της όλοκληρωτικής έξαθησης του εθναρχικού καπιταλισμού.

«Η οικονομική χρεοκοπία της Εύρώπης»—έγραφε τελευταία ο «Παρατηρητής» (22 του Ίούνη 1947)—έμποδίστηκε μέσα στα τελευταία χρόνια χάρη στις άμερικάνικες πιστώσεις που φτάσανε τα 750 εκατομμύρια λίρες το χρόνο. Ένα πολύ μικρό μέρος από το ποσό αυτό—λιγότερο από 100 εκατομμύρια λίρες—χρησιμοποιήθηκε για παραγωγικούς σκοπούς. Όλο το υπόλοιπο ποσό έσοδύθηκε στην αγορά ειδών διατροφής.

Η ίδια έφημερίδα έδωσε και μερικούς άλλους ένδεικτικούς για τη σημερινή κατάσταση της εθναρχικής γεωργίας και βιομηχανίας άριθμούς, που φανερώνουν την έκταση των καταστροφών και της άποδοχής που προκάλεσε ο πόλεμος.

Η παραγωγή τσιμέντου της ηπειρωτικής Εύρώπης έπεσε σε σχέση με τα 1938 στα παρακάτω επίπεδα:

ΕΝΩΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΠΟΙΟΣ Ο ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΣ ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑ

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ ΓΙΑ ΔΙΑΦΩΤΙΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΝΤΑΘΕΙ

Το σύνθημα «Ένωση με την Ελλάδα» άρχισε να ρίχνεται από πολύ παλιά έποχή, από την έποχή της άστικής Επανάστασης στην Ελλάδα το 1821, και έσυνδυάστη τότε με τον άγώνα της άστικής τάξης ενάντια στη φεουδαρχία και τον προστάτη της, το ξένο Τούρκικο ζυγό. Το σύνθημα τότες της Ένωσης ήταν προοδευτικό, για το λόγο, ότι η άστική τάξη και στην Ελλάδα και στην Κύπρο, που άρχισε να κινείται από το θάνατο της φεουδαρχίας, είχε μια και την αυτή επιδίωξη: την κατάργηση της φεουδαρχίας και το διώξιμο του ξένου κατακτητή, ΤΟΥ ΙΑΙΟΥ ΚΑΤΑΧΤΗΤΗ, και της Ελλάδας και της Κύπρου. Κοινός, λοιπόν, ο έχθος, κοινός και ο άγώνας. Έναντι στον ίδιο κατακτητή. Έναντι στην ίδια τάξη. Τι το καλύτερο από την ένοποίηση και τον συντονισμό των επαναστατικών δυνάμεων; Γι' αυτό λέμε, ότι ΤΟΤΕΣ το σύνθημα «Ένωση με την Ελλάδα» ήταν λογικό, προοδευτικό.

Το σύνθημα τουτο εξακολούθησε να ρίχνεται από την άστική τάξη της Κύπρου και της διανοούμενης της—και από την άστική τάξη της Ελλάδας, φυσικά, που στην Κύπρο έδλεπε μια νέα πλουτοφόρα περιοχή για έκμετάλλευση—μέχρι σήμερα. Σήμερα, όμως, με ΝΕΑ ΤΑΣΗ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ ΝΩΝ ήλθε στην επιφάνεια, η ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΤΑΣΗ, που ζητά όχι μόνο την Έθνη της λευτερίας, μ' ά, ταυτόχρονα, και το ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ της έξουλεύμα. Από την άεξη της έμφανίσεως της στην Κύπρο, η πρωτοπορία της εργατικής τάξης, το παλιό Κομμουνιστικό Κόμμα Κύπρου, άρχισε να χτυπά το άστικό και σωβινιστικό σύνθημα της «Ένωσης», που σκοπό του είχε μεν το διώξιμο του ξένου κατακτητή, αλλά είχε

και την συνέχιση της έκμετάλλευσης του προλεταριάτου άμερους της άστικής τάξης.

Σ' ένα σημείο στις θέσεις και άποφάσεις του Β' Συνεδρίου της Κομμουνιστικής Διεθνούς, που συντάχτηκαν από τον ίδιο τον Λένιν, άναφέρεται το έξης διαφωτιστικό κομμάτι:

«Στις υπόδουλες χώρες (άποικιακές) ύπάρχουν δυό κινήματα, που κάθε μέρα χωρίζονται περισσότερο. Το ένα είναι το άστικοδημοκρατικό έθνικιστικό κίνημα, που έχει σαν πρόγραμμα του την πολιτική άνεξαρτησία και τη διατήρηση του άστικού καθεστώτος. Το άλλο είναι το κίνημα των φτωχών άγροτών κ' εργατών για την άπελευθέρωση τους από κάθε είδους έκμετάλλευση. Το πρώτο προσπαθεί να διευθύνει το δεύτερο και πολλές φορές το καταβώρει σε άρκετο βαθμό. ΑΛΛ' η Κομμουνιστική Διεθνής και τα Κόμματα που άνήκουν σ' αυτή, πρέπει να πολεμήσουν να αποσπείνουν ν' άναδείξουν σ' υ ν ε ι δ η σ η τ ά ξ η σ τις εργατικές μάζες των άποικιών. Για το σκοπό τουτο, το σπουδαίτερο κ' άναγκαίτερο έργο είναι η ίδρυση Κομμουνιστικών Κομμάτων, που οργανώνουν τους εργάτες και τους χωρικούς στην επαναστατική και στην έγκυβερνηση της Σοβιετικής Δημοκρατίας».

Τώρα, το σύνθημα «Ένωση με την Ελλάδα» τι άλλο μπορεί να είναι παρά ένα άστικοδημοκρατικό έθνικιστικό σύνθημα, άποφ' άπό τη μιά ζητά μεν το διώξιμο του ξένου κατακτητή, από την άλλη όμως ζητά, να άλλοινησει την έκμετάλλευση υπό άλλη μορφή, δηλ. την ένωσή με άλλο άστικό κράτος, έστω κι' αν το κράτος αυτό μ' άλη την ίδια γλώσσα με μάς, έστω κι' αν το κράτος τουτο ίσχυρίζεται πως ο τόπος μας είναι ένα κομμάτι από τη γή του. Ζητεί όρέξεις, δεν διαφέρει από τον τωρινό έκμεταλλευτή. Το κομμάτι τουτο, με τη διαφορετική έθνική άνομασία του, ζητά κι' αυτό κ' άλλους τόπους για έκμετάλλευση, ζητά κι' αυτό κ' άλλους σκλάβους στην ύπηρεσία του. Γι' αυτό έμεις άναγκάζομαστε και για το διώξιμο του ξένου κα-

τακτητή και για το κοινωνικό έξουλεύμα του εργατή.

Οι άπορροτουνιστές εφορμιστές ήγειες του ΑΚΕΑ, θέλοντας ν' άπορίσουν το προλεταριάτο και την άγροτική τάξη της Κύπρου με ψευδο-έθνικά και ψευδο-πατριωτικά σωβινιστικά συνθήματα, γιατί έτσι τους συμφέρει, ρίχνουν κι' αυτοί το σύνθημα που ρίχνει η άστική τάξη της Κύπρου—και μάλιστα με πιο πομπώδεις φράσεις. Η Άκελική ηγεσία δεν θέλει να έρξει σε αντίθεση με την μικροάστική τάξη, από φόβο μήπως χάσει την άποστηρίξη της στις άάφορες καθημερινές έκμεταλλευτικές ένεργειες της σε βάρος της εργατικής τάξης του τόπου μας (γιατροί με τεράστια πάλαια, δικηγόροι με μπόλικες δουλειές, ποιητές, έκδοτες και λογοτέχνες με τεράστια κυκλοφορία των έντύπων τους κ.τ.λ.).

Όσο για το σύνθημα «Ένότητα, συμφιλίωση» πάντα το καταδικάζουμε και το καταδικάζουμε, γιατί σκοπό έχει το άποτραβήγμα του εργατή από τις ταξικές του διενδικήσεις και το άναγκωμα της ταξικής του συνειδήσεως. Η συνεργασία με άστικά στοιχεία μπορεί να γίνει μόνο άσ σ τ ο ν ά γ ω ν α για το διώξιμο του ξένου κατακτητή, κι' αυτή πάλι σύμφωνα με τους πιο κάτω τρεις βασικούς όρους: 1) Το προλεταριακό κόμμα κ' η τάξη που άναπροσωπεί να μη χάσουν την ταξική τους όντότητα. 2) Το προλεταριακό κόμμα να μπει επί κεφαλής του έθνικο-άπελευθερωτικού άγώνα και 3) η καθεμινή ταξική πάλη για τις οικονομικές και πολιτικές άεκαδικήσεις της εργατικής κ' άγροτικής τάξης σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει ν' άνησυχού.

Η δικαιολογία, πως με την Ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα θα λυθούνε τα έθνικά άεμα που μάς κυλλίζουν και, μ' άλη με την προλεταριακή τάξη της Ελλάδας, θα προαχθώσουν, πλάι-πλάι με το Έλληνικό προλεταριάτο για το κοινωνικό και έξουλεύμα, είναι το λιγότερο παιδαριώδης, γιατί ο άγώνας του Κυπριακού ή του (Συνέχεια στην 4η σελίδα)

Κρέας, από 11,1 εκατομμύρια μετρικούς τόνους σε 6,6. Γάλα και τα είδη γαλακτοκομίας, από 9,4 εκατομμύρια μετρικούς τόνους σε 6,4. Ζάχαρη, από 6,6 εκατομμ. μετρικούς τόνους σε 5. Άλάδια διάφορα, από 4 εκατομμ. μετρικούς τόνους σε 2,9. Όσο για τη βιομηχανική παραγωγή, ύπολογίζουν μιά άποδοχή της παραγωγής κάδουν από 46,2 εκατομμ. τόνους τον μήνα προπολεμικά σε 37,6 και για το άστικό από 51,6 εκατομμ. τόνους τον χρόνο σε 28,6.

Αυτή η κατάσταση έξηγεί πως οι εθναρχικές χώρες και προπάρων οι χώρες της δυτικής Εύρώπης, και κ' η Μεγ. Βρετανία, άδύνανε ύπέμετρα, σε σχέση με την προπολεμική περίοδο, τις εισαγωγές τους. Από τις Ένωμένες Πολιτείες, εισαγωγές που τους είναι άπύλυτα άναγκαίες τόσο για τη διατροφή των πληθυσμών τους όσο και για τη βιομηχανία τους.

Έτσι, η Γαλλία τώρα τα 58% του συνόλου των εισαγωγών της τα εισάγει από τις Ένωμένες Πολιτείες έναντι 11% που εισήγγε πριν από τον πόλεμο, η Πολωνία 44% έναντι 14%, η Γαλλία 36% έναντι 10%, η Τσεχοσλοβανία 35% έναντι 10%, η Ολλανδία 25% έναντι 8%, το Βέλγιο 18% έναντι 9%, η Αγγλία 18% έναντι 11%.

Το «σχέδιο Μάρσαλ» και άν έπρόκειτο άπό άνα προσπάθεια για 4 ή 5 χρόνια μιά βοήθεια από 4 ή 5 δισεκατομμύρια δολάρια στις 16 εθναρχικές χώρες που άπανήσανε, ύστερα από το ναύαγιο της Συνδιάσκεψης των Τριών στο Παρίσι, στην περσική των Μπένζιν—Μπιντω, δε θάχε σαν άποτέλεσμα παρά να άποκαταστήσει την εθναρχική οικονομία στο έξαιρετικά χαμηλό επίπεδο της του 1938.

Μ' άπό λογαριασμό αυτό δεν πρέπει να ξεχνάμε πως η άμερικάνικη βοήθεια δε θάέχρει νάχη άποθήκη άποτελέσματα στην εθναρχική οικονομία παρά μονάχα κατά την ένοξη του 1948 το ναύαγιο και πως από την άλλη μεριά κινδυνεύει η οικονομία αυτή να συγκλονισθεί συνθέμελα πριν ακόμα ν' άναρωθεί από το έξουλεύμα της οικονομικής κρίσης στις Ένωμένες Πολιτείες.

Οι άμερικάνικες πιστώσεις θά φτάσουν αυτή τη φορά σε μιά Εύρώπη που διαφέρει κατά πολύ από την Εύρώπη του 1923, όπου η άμερικάνικη βοήθεια είχε έπιτρέψει να παγιοθε- (Συνέχεια στην 4η σελίδα)

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ
ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΚΑΙ Η ΤΑΚΤΙΚΗ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΗΓΕΣΙΑΣ

Στο άρθρο μας, που δημοσιεύτηκε στην περασμένη έκδοση του «Εργάτη», αφού διαπιστώσαμε πως η διάσπαση κ' η διασκόρπιση των εργατικών δυνάμεων όφειλε μονάχα την τάξη των εκμεταλλευτών, θέσαμε το ζήτημα της ενότητας των εργατικών δυνάμεων κάτω από μία και μόνη Παγκόσμια καθοδηγητική ηγεσία, που μέσα σ' αυτήν να εκπροσωπούνται αναλογικά όλες οι τάξεις.

Το ζήτημα, όμως, της διασκόρπισης των εργατικών δυνάμεων έχει και μία άλλη πλευρά: Τις διαφορετικές πολιτικές αντιλήψεις των εργατών. Πολλοί εργάτες, για τον ένα ή τον άλλο λόγο διαφωνούν στην γραμμή που ακολουθεί η σημερινή ηγεσία του εργατικού κινήματος. Έχουν, όμως, το θάρρος να πούν την γνώμη τους και να καταφεύγουν ενάντια στην λανθασμένη—κατά την άποψή τους—γραμμή της ηγεσίας. Αυτό, όμως, προϋποθέτει το δικαίωμα τους από τη Συντεχνία και την Εφορμαγή γι' αυτούς το δικαίωμα συλλογισίας, δηλ. έρ' όσον δεν ανήκουν στη Συντεχνία, δεν τους επιτρέπεται να πούν δουλειά.

Αυτό, όμως, δεν είναι καθόλου εξαιρετικό για τα εργατικά συμφέροντα. Συμφωνούμε απόλυτα για την εφαρμογή του «ελεύθερου» λόγου, όχι ενάντια στους εργάτες που ανήκουν στις Συντεχνίες και για τον ένα ή τον άλλο πολιτικό λόγο διεκδικήσαν. Το «ελεύθερο»—σύμφωνα με την εφαρμογή—δεν πρέπει να εφαρμόζεται ενάντια στους εργάτες εκείνους, που είναι ενάντια στην Συντεχνία, αρνούνται κατηγορηματικά να γραφτούν σ' αυτή, από αντίδραση προς το εργατικό κίνημα, και που με τη στάση τους αυτή θιγόνταν το εργατικό κίνημα. Το «ελεύθερο» δεν πρέπει να εφαρμόζεται για την επιβολή των πολιτικών αντιλήψεων της σημερινής ηγεσίας.

Π.χ. Σήμερα ακόμα, έχουμε περιπτώσεις, που εργάτες, που ήρθαν από άλλες πόλεις ή χωριά, αποτάθηκαν στην επιτροπή της Συντεχνίας τους για να τους εγγράψουν. Η επιτροπή, λόγω των διαφορετικών πολιτικών αντιλήψεων των εργατών αυτών αρνείται να τους εγγράψει, ταυτόχρονα, την πρόσληψή τους στη δουλειά, με την δικαιολογία πως δεν ανήκουν στην Συντεχνία.

Στην περίπτωση αυτή, δεν φταίνουν οι εργάτες γιατί δεν ανήκουν στη Συντεχνία, με αυτή τούτη η ηγεσία της Συντεχνίας. Πως έρχεται η ηγεσία αυτή να απαγορεύει την πρόσληψή τους στη δουλειά, με τη δικαιολογία πως δεν ανήκουν στη Συντεχνία; Έχουμε περιπτώσεις που εργάτες έμειναν ένα και δυό χρόνια άνεργοι με τον τρόπο αυτό. Και δεν μπορούσαν να πάρουν δουλειά παρά μόνο ύστερα από την έγγραφη τους στη Συντεχνία, αφού, όμως, έκαμαν δήλωση, πως αποκηρύττουν τις πολιτικές τους αντιλήψεις. Άλλοι πάλι που είχαν έρθει από άλλες πόλεις ή χωριά, κ' είχε δουλειά να δουλέψουν αναγκάστηκαν να στραφούν πίσω στον τόπο τους και να μείνουν άνεργοι, για το λόγο ότι, αρνήθηκαν να αποκηρύξουν τις πολιτικές τους

αντιλήψεις και η ηγεσία δεν τους έγραψε στη Συντεχνία. Αυτή η τακτική είναι καταστρεπτική για το εργατικό κίνημα και, ταυτόχρονα, πολιτική και ξεδιάντροπη. Γι' αυτό πρέπει να πιάσει άμεσα και να γραφτούν όλοι οι εργάτες στις Συντεχνίες των επαγγελματιών τους, ανεξάρτητα από τις πολιτικές τους αντιλήψεις.

Πολλοί εργάτες μας είπαν, πως, γιατί από τη μία μεριά τασσόμαστε υπέρ της εισόδου της νεοδουλείας Συντεχνίας Αμενεργατών Πάφου μέσα στην δύναμη της Π.Ε.Ο. κ' από την άλλη χτυπούμε την στάση της Π.Ε.Ο. απέναντι της απεργίας της Κ.Ε.Ο. σαν προδοτική;

Τους απαντούμε: Είμαστε ενάντια στην διάσπαση και διασκόρπιση των εργατικών δυνάμεων, γιατί αυτό εξυπηρετεί μονάχα τα συμφέροντα των εκμεταλλευτών των εργατών. Άλλα, ταυτόχρονα, είμαστε ενάντια στην προδοτική τακτική της σημερινής ηγεσίας, που διαρκώς προδίδει τους αγώνες των εργατών και ορίζει το εργατικό κίνημα έξω από τον δρόμο της ταξικής πάλης και των πεζικών του διεκδικήσεων. Χτυπούμε και θα χτυπούμε άπλητα κάθε προδοτική τακτική ή ενέργεια της σημερινής ηγεσίας του εργατικού κινήματος. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει πως είμαστε ενάντια στο εργατικό κίνημα. Τόσκιον. Αυτό το κάνουμε μόνο και μόνο για να το προστατέψουμε από το όποιο προδοτικό και τον ρεφορμιστικό της σημερινής ηγεσίας.

Με το να είμαστε υπέρ της ενότητας των εργατικών δυνάμεων δεν σημαίνει, πως πρέπει ν' αφήσουμε τον καθένα καιροσκοπία και πολιτικάντη της κακής ώρας να προδίνει απεργίες, σαν την απεργία της Κ.Ε.Ο. των Κυβερνητικών εργατών, την Νοσοκομειών, των στρατιωτικών εργατών και τόσες και τόσες άλλες. Απολύτως αυτό το συμφέρον των εργατών μας επιβάλλει την τακτική αυτή. Κι αυτή την τακτική θα ακολουθήσουμε, γιατί το καθήκον μας απέναντι στο εργατικό κίνημα αυτό μας προστάζει. Είμαστε υπέρ του εργατικού κινήματος κ' ενάντια στην ρεφορμιστική όληποινιστική ηγεσία του.

ΤΟ ΣΦΥΡΟΔΡΕΠΑΝΟ
Κ' ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΕΣ

ΧΤΗΜΑ 26 (Του άντρα πορνική μας).—Αηδία και δυσχερέσκια προκαλέσε η πράξη του Λάμπρου Νικόλα, μέλους της Ε.Ε. ΑΚΕΛ Πάφου, ζων καταξέσκισε τον «Εργάτη» τη Δευτέρα, μέσα στο Σάββατο «Κινύρα». Ο «φίλος» Λάμπρος Νικόλας της μόλις είδε μπροστά στα μάτια του τον «Εργάτη» με το σφυροδρέπανο και το «προλετάριο» όλου του κόκκινο του πανι ευρομάχου και, βουτήξας απάνω του—χωρίς καν να το διαβάσει—τόν έκανε χίλια κομμάτια. «Οποιος δεν μπορεί να δέρει τον γάδαρον δέρει το σάμα», λέει η μία παροιμία. Το ίδιο έπαθε και ο «φίλος» Λάμπρος.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΑΒΡΟΔΡΟΜΙΑ

Ο ΜΟΥΧΤΑΡΗΣ

Καθισμένος στο καφενείο του, ο μουχτάρης κουβεντιάζει με τον παπά του χωριού πάνω στα πολιτικά ζητήματα του τόπου.

—Τι λές, μουχτάρη μου, για το νέο Σύνταγμα, σ' που είσαι λιγάκι πιο γραμματισμένος από μας; Νά το δεχτούμε ή νά μη το δεχτούμε; Ο μουχτάρης, παίρνοντας ύψος οσφολογιάτου και τρίβοντας τον χονδρό κι' ατημέλητο μύστακα του του, απάντησε:

—'Αποχή, δασκαλέ μου, άποχή! Μακριά άπ' τα συντάγματα. Καλύτερα να μείνουμε όπως είμαστε.

Σάν κουβεντιάζαν, άκούστηκε κρότος αυτοκινήτου, κ' είδοποιείται ο μουχτάρης, πως έφτασε κάποιος επίσημος.

Στασιμενός, φορεί τον καινούργιο του σάκκο, βουρτσίζει τις ποδιές του, διορθώνει τη βράκα του και πηγαίνει να συναντήσει τον έπίσημο. Με θερμές χειραψίες κ' εδωσάειε υποκλίσεις υποδέχεται τον...

Βοηθό Έπίσημο του Διοικητή. —Καλώς όρισσε, Κύριε Έπίσημο! Τι χαμπάρια, είστε καλά; Τι γίνεται ο Κύριος Διοικητής; Καλέ, καιρό που έχει να τον δούμε. Δός του χαιρετισμούς άπ' όλο το χωριό!

—Ο κύριος Διοικητής άκριβώς μ' έστειλε να σάς πω, πως είναι άνάγκη να εισπραχτούν όδες οι καθυστερημένες δόσεις για το νερό του χωριού κ' έθύμωσε πολύ γι' αυτές τις καθυστερήσεις.

—Και τι φτιάξω εγώ, κύριε έπίσημο μου. Νά μου χαιρετίσεις τον κ. Διοικητή και να του πεις να με συγχωρήσει και θά κάτσω ίσως τα μεσά-νυχτα να έτοιμάσω τη λίστα των καθυστερήσεων, να το την στείλω για να βγάλουμε σκευδάρτρο πάνω στα κινήτά τους. Για να δούμε, πληρώνουν για δεν πληρώνουν;

Και στρεφόμενος σ' ένα μικρό, που καθόταν πιο πέρα, του λέει:

—Βρέ Γιωρκή, πήγαινε σπύτι, πές της Ταλλούς, της γεναίκα μου, να σάφει μιάν δροθα, τίς' έν νάρτουμε με τον κύριο Έπίσημο να φάμε.

Στο μεταξύ άκούονται φωνές: «Ζήτω ή Ένωση!!».

—Τι τρέχει; Ρωτά ο μουχτάρης.

—Ήλθαν οι άριστοί να μιλήσουν, του λέει κάποιος.

—Τι θά κάνουν; Καλέ, μά δεν ντρέπονται αυτοί οι άνθρωποι; Άπ' τη μια ζητούν συντάγματα άπ' την Κυβέρνηση, κι' άπ' την άλλη ζητούν «Ένωση»;

—Γρήγορα να μαζετούμε να τους γιουχαίσουμε, λέει κάποιος.

—Βρέ Γιωρκή, διατάζει ξανά τον μικρό, που έπείσθηκε στο μεταξύ από το σπύτι του, ο μουχτάρης. Τρέχα να πεις του Τσιούσου ή να έλθει με τους ζαπτιέδες του και τον άγροφύλακα. Ύστερα, πήγαινε να φέρεις τους άξάδες κ' ύστερα πήγαινε να είδοποιήσεις τον κομπάρσο τον Χριστάκη, τον τοκιστή, τον κομπάρσο τον Άντωνάκη, τον τοφλικά, και τον Δημητράκη, τον έμπορο. Όλοι αυτοί είναι «έθνικοφρονες».

Πρέπει να φωνάξουμε «ζήτω ή άποχή», «κάτω οι συνταγματικές έλευθερίες». Όπως είμαστε, καλά είμαστε.

Η όμιλία έγινε, η αύλαία της φρενιτιάς και της άπάτης έκλεισε με το «ζήτω ή άποχή» του μουχτάρη και το «ζήτω ή Ένωση» των ψευτο-άριστων. Κι' ο φτωχός άγρότης συλλογίζεται:

«Ζήτω ή Ένωση», καλά. «Ζήτω ή Άλλα» με το «ζήτω ή άποχή», τί μπορεί να βγει; Η Άγγλία δεν μας δίνει στην Έλλάδα, ή Έλλάδα δεν μας θέλει. Τά «ζήτω» που φωνάζουμε έμεις, τί μπορούν να μας προσφέρουν; Πού είναι ο άγιάνας»;

—Χι! Θά τον δεις τον άγιάνα με λίγο, που θά βγει ο Άρχιεπίσκοπος, που κάνει ένας άλλος. Ο νέος Έθνάρχης. Λόγος θά δργανώσας και θά κατευθύνει το κίνημα!

—Έχεις δίκιο, του κάνει ο πρώτος. Θά δργανώσας κι' αυτός μιά νέα συναυλία από

ΑΝΟΙΧΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΤΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ
ΚΙ' Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ

ΓΙΑ ΤΟΝ «ΕΡΓΑΤΗ» ΑΝΔΡΕΑ ΠΑΝΑΓΗ—ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ ΜΑΣ Γ. ΟΝΗΣΙΔΟΥ

Πήραμε την πιο κάτω ανοιχτή επιστολή από τον συνεργάτη μας Γ. Ονήσιο, που αναφέρεται στην «έργατη» Άνδρέα Παναγή, που δημοσιεύτηκε στην περασμένη έκδοση του «ΕΡΓΑΤΗ». Η επιστολή αυτή, όπως κ' οι άπαντήσεις της σύνταξης του «ΕΡΓΑΤΗ», που θ' ακολουθήσουν, δεν απευθύνονται μονάχα στον «εργάτη» Άνδρέα Παναγή, αλλά γενικά σ' όλους τους παρασυρμένους «άντικομμουνιστές» εργάτες:

«Διάβασα το γράμμα σου στην εφημερίδα «Εργάτης» υπό την ημερομηνία 29.9.1947. Πρόσεξα σ' αυτό πως θεωρείς τους Κομμουνιστές «κηφήνες», «εκμεταλλευτές» και «χθρούς του εργατή». Ακριβώς αυτές τις ίδιες συκοφαντίες άκούμε συχνά, ά κ' όμως από εργάτες, άλλά από τους διαφόρους τοκογλύφους, μαυραγορίτες και τους άλλους εκμεταλλευτές του εργατή κ' εργαζομένων. Οι εργάτες μας αγαπούν, γιατί αντιλαμβάνονται πως αγωνίζονται για τα συμφέροντά τους. Οι λογής—λογής εκμεταλλευτές μας μισούν, γιατί αγωνίζονται ενάντια στα συμφέροντά τους. Σ' όμους είσαι ένας εργάτης, ένας εκμεταλλευόμενος και δεν έχεις κανένα λόγο να μας μισάς.

Έχεις καθήκον να μάς άγαπάς και να μάς υποστηρίξεις, γιατί ακριβώς έμεις είμαστε εκείνοι που αγωνίζομαστε για να υπερασπίσουμε τα συμφέροντά σου και έμεις είμαστε εκείνοι που χτυπούμε πάντα πρώτα από τους εκμεταλλευτές σου εσένα και των άλλων εργαζομένων. Οι κομμουνιστές είν' εκείνοι που μπαίνουν στην πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντια στην εκμετάλλευση, για το ψωμί και τις έλευθερίες του λαού. Οι κομμουνιστές σ' όλες τις χώρες είν' εκείνοι που φυλακίζονται, έξορίζονται και βασανίζονται για τα δίκαια του εργατή. Είν' οι κομμουνιστές εκείνοι που αγωνίζονται και αγωνίζονται ακόμα σ' όλες τις χώρες ενάντια στην εκμετάλλευση, όποιοδήποτε μανδύα κ' άν φρεί αυτή, είτε φασιστικό, είτε «προσοδευτικό», είτε «αυτοκαθολοκρατικό», και ενάντια στην άποικιακή εκμετάλλευση.

Και τώρα, αγαπητέ «εργάτη» Άνδρέα Παναγή θά σου έξηγησω μερικά πράγματα περί κομμουνιστίας, για να μάθεις τη θέση σου μέσα στη σημερινή κοινωνία, κ' έτσι να μπορέσεις ν' αντιληφθείς ποιοί είναι οι φίλοι σου και ποιοί είναι οι χθροί σου.

Λοιπόν, αγαπητέ Άνδρέα Παναγή, η σημερινή κοινωνία που ζούμε είναι κοινωνία κεφαλαιοκρατική. Μέσα σ' αυτή κυριαρχεί το κεφάλαιο. Με το κεφάλαιο, ο κεφαλαιοκράτης χτίζει μέγαλα, έδρες εργοστάσια, αγοράζει βαπόρια, μισθώνει εργάτες, μισθώνει στρατιώτες, κάνει πολέμους και γενικά κάνει Στό κεφαλαιοκρατικό καθεστώς όλα τα προϊόντα της γής ή των εργοστασίων είναι έμπορεύματα, που αγοράζουν-

«ζήτω ή Ένωση». Ο έδιος, όμως, στη μέση, θά σπάσει το «Στώμεν καλά, στάμεν μετά φόβου άπωλείας αυτού του έπιγείου παραδείσου, έν ο Ύψιστος ηδδόκησε να μοι παρσχη εις την νήσον ταύτην τών ήλιθίων. Κύριε, διαφύλαξόν μου την εδζώσαν ταύτην αλάνα τών άπκατα. Τοιοτόν γάρ κκιλιπρίον ούδαμώς έπερίμενασας!!!

Γ. ΟΝΗΣΙΔΟΣ

ται και πωλούνται. Ο εργάτης στην κεφαλαιοκρατική κοινωνία δεν είναι παρά ένα μικρό εξάρτημα, μια βίδα, μιάς μεγάλης μηχανής. Για να ζήσει ο εργάτης άπ' τη μιά μεριά στην άλλη, άναγκάζεται να πουλεί την εργατική του δύναμη για ένα καμμάτι ψωμί. Όσο λιγότερο μεροκάματο παίρνει ο εργάτης και όσο περισσότερες ώρες δουλεύει, τόσο μεγαλύτερο κέρδος άφίεται στον εργοδότη. Συμφέρει, λοιπόν, στον εργοδότη ο εργάτης να σκάζει στη δουλειά άπ' τη μιά μεριά και να περνά—με το λίγο μεροκάματο που παίρνει—άπ' την άλλη μεριά. Γι' αυτό, λοιπόν, τα συμφέροντα του εργατή και του εργοδότη είναι αντίθετα. Ο εργάτης για να μπορεί να λυγιστεί τις ώρες της δουλειάς του και να παίρνει ένα ανθρώπινο μεροκάματο, άναγκάζεται ν' αγωνίζεται με το μοναδικό όπλο που έχει, την απεργία. Κ' έτσι, βλέπουμε άνάμεσα στον εργατή και τον εργοδότη ένα διαρκή άγώνα, που όνομάζεται ταξική πάλη. Στην ταξική αυτή πάλη, οι κομμουνιστές μπαίνουν επί κεφαλής, γι' αυτό και ονομάζονται θανάσιμα άπ' τους εργοδότες και τους λογής—λογής εκμεταλλευτές. Ποιοί ώργάνωσαν το Συντακτικό κίνημα στην Κύπρο; Οι Κομμουνιστές ή οι λεγόμενοι «έθνικοφρονες»; Ποιοί άγωνίστηκαν στην πρώτη γραμμή, όστε ν' άποκτήσουν σήμερα τόσα και τόσα δικαιώματα οι εργάτες: όχτώωρο, κοινωνικές άσφαλίσεις, άπολύσεις σέ περίπτωση δυστήνειας, ψηλότερα μεροκάματα, χρονιάτικες άδειες, προεξόφληση σέ περίπτωση άπόλυσης κλπ.; Ποιοί άλλοι άγωνίστηκαν παρά οι κομμουνιστές, που τους όνομάζεις «κηφήνες», «εκμεταλλευτές» κ' «χθρούς του εργατή»;

Δέ θυμάσαι σ' «εργάτη» Άνδρέα Παναγή, τη θέση των εργατών πριν 10—20 χρόνια; Δέ θυμάσαι, πως ο εργάτης δούλευε άπ' την άνατολή του ήλιου ίσαμε τη δύση του; Δέ θυμάσαι, πριν να γίνουν οι Συντεχνίες, πού ά δυστυχία και κοινωνική άλλοιότητα βρισκόταν ο εργάτης; Λοιπόν, τη σημερινή σχετική του ευμερσία ο εργάτης την όφειλε στους κομμουνιστές, «εργάτη» Άνδρέα Παναγή, κ' όχι στους τέθνητοφρονες που άχτήρησε με το μέρος τους. Καί το ξέρει καλά αυτό το πρῶγμα ο εργάτης. Γι' αυτό έχτιμά κι' άπολύει τους κομμουνιστές. Δέ σου κάνει καμιά έντύπωση το γεγονός, πως χιλιάδες εργάτες ακολουθών τους κομμουνιστές; Μήπως αυτοί όλοι οι εργάτες είναι θλίως και δεν αντιλαμβάνονται το καθήκον τους; Όχι βέβαια.

Λυστυχώς, όμως, υπάρχουν κ' εργάτες παρασυρμένοι, καλή ώρα σαν κ' εσένα, που από παρεξήγηση και χωρίς να φροντίσουν να μάθουν έ επιτέλους επιδιώκει ο Κομμουνισμός, καταφέρονται ενάντια στους Κομμουνιστές, μη γνωρίζοντας πως με τη στάση τους αυτή ζημιώνουν το εργατικό κίνημα κ' όποιο ήλιο τον έκμεταλλευτές στο μακάβριο έργο τους. Γι' αυτό, δηλαδή, όργανα της προπαγάνδας των άσπόνδων έχθρών του εργατή, των τοκογλύφων, μαυραγορίτων και άλλων εκμεταλλευτών.

Το Καπιταλιστικό καθεστώς περιγράφει μέσα του άν

τιθέσεις που προκαλούν τη δυστυχία στην εργατική τάξη, άλλά, ταυτόχρονα, και το θάνατο αυτού του ίδιου του Καπιταλισμού. Μιά άπ' τις άντιθέσεις αυτές, ή πιο σοβαρή, είναι πως έδώ όπου υπάρχει υπεραπαραγωγή, έξαιτίας της άναρχίας στην παραγωγή προόντων, ύπάρχει άρθονία άγαθών και θά-προπε, κατά λογική και φυσική συνέπεια, να ύπάρχει ένημερία—κ' έντύπια, έντύτοις ύπάρχει κρίση, δυστυχία, άλλοιότητα, πείνα, πόλεμοι. Κι' αυτό γι' ατά έργοκράσια σταματούν την παραγωγή ίσως να άπορροφηθούν τα προϊόντα άπ' την αγορά, οι εργάτες αστώνται στους δρόμους, ο άόσμος δεν έχει χρήματα ν' αγοράσει κ' η κρίση έτερεγεται. Ξέρεις τότες τί κάνουν οι εργοστασιάρχες κ' οι μεγαγιστές του πλούτου, «εργάτη» Άνδρέα Παναγή, για να μη σαπίσουν τα έμπορεύματα τους μέσαστις άουθήκες και για να μπορέσουν να κρατήσουν τις τιμές των έμπορευμάτων τους ψηλά; Πετούν στη θάλασσα χιλιάδες, έκατομμύρια, τόσους από τέτοια προϊόντα. Θάνασες, βέβαια, πως χιλιάδες τόνοι σιτάρι, ζάχαρη, καφές κλπ. όίχτηκαν πολλές φορές στη θάλασσα, ένώ άπ' την άλλη, μεριά έκατομμύρια άνθρωποι πεινούσαν, πέθαιναν άπ' την πείνα και τη δυστυχία. Στην περίπτωση αυτή, οι Κομμουνιστές, που τους κατηγορείς, άναστήσαν τον σήπαν με τις διαμετρήσεις τους και τους άγώνες τους.

Κι' όταν, αγαπητέ «εργάτη», οι διάφοροι καπιταλιστές δούν, πως η κρίση παίρνει διαστάσεις κλπ.; Ποιοί άλλοι ξεπεράσαν ξέρεις σέ ποιά πολιτισμένη πράξη καταφεύγουν; Καταφεύγουν στον πόλεμο. Δημιουργούν μιάν όποιαδήποτε άφορη και οίχνησαν έκατομμύρια ανθρώπους στο μακελειό, για να καταχτήσουν νέα έδάφη για εκμετάλλευση και διάθεση των πλεονάζόντων έμπορευμάτων τους. κ' έτσι να ξεπεράσουν την κρίση της υπεραπαραγωγής. Καί ξέρεις πως όνομάζεται ο πέποιος πόλεμος; Ίμπεριαλιστικός.

Θά πλήρωσες και σ' έ, βέβαια, με το γαίμα σου καίποια στους μαυραγορίτες μέσα στον τελευταίο έξάχρονο ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Αιτιών, αυτός είναι ο Καπιταλισμός και εναντίον αυτού μάχονται οι Κομμουνιστές, «εργάτη» Άνδρέα Παναγή.

Στό ένα στρατόπεδο είναι οι εργάτες, και γενικά όλοι οι εκμεταλλευόμενοι και στο άλλο οι μαυραγορίτες, οι τοκογλύφοι και όλοι οι άλλοι εκμεταλλευτές του λαού. Σ' είσαι εργάτης και ανήκεις στην παράταξή μας. Δικαίωμα σου, όμως, είναι, άν θέλεις, αυτομόλησεις στο έχθρικό στρατόπεδο, άλλά δι-καίωμα μας κ' έμείς να σέ δ-νομάζουμε

ΠΡΟΔΟΤΗ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΣΟΥ.

Γ. ΟΝΗΣΙΔΟΣ

ΣΗΜ. Σύνταξης:—Άλλη άπάντηση θά δώσουμε στην προσεχή έκδοση του «Εργάτη».

Ζητάτε έπίμονα από τον έφημεριδοπώλη σας τόν

«ΕΡΓΑΤΗ»

N. A. LENIN

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ

20 (τελευταίο)

Είπαμε ότι ο σοσιαλισμός πρέπει να υποστηρίξει αυτή την κίνηση, καθοδηγώντας μέχρι τέλους τις διεκδικήσεις των τιμιών και ειλικρινών ανθρώπων του κλήρου κάνοντας πραγματικότητα τα λόγια τους περί ελευθερίας και απαιτώντας απ' αυτούς την πλήρη και αποφασιστική ρήξη με την άπιστονομία.

Από τα δύο πράγματα το ένα θα συμβαίνει: ή είσατε ειλικρινείς και γι' αυτό είσατε υπακούσι του Θεού, και κράτους και μεταξύ οχολών και εκκλησιών έτοιμοι να διακηρύξετε ότι η θρησκεία είναι μια ατομική ύλη για τον καθένα ή δεν πιστεύετε αυτές τις απαιτήσεις που φέρνουν μαζί τους ελευθερίες, πράγμα που δείχνει ότι είσατε ακόμη αμειψίκατοι στις ιεροεξεταστικές παραδόσεις και γι' αυτό αναζητείτε ακόμη τις μισές ήσυχες θέσεις της διοίκησης και τις επίσημες άρχουσες, και γι' αυτό δεν πιστεύετε στην πνευματική δύναμη του άλλου σας εξακολουθώντας να παίρνετε το μπουρνούδι από το κράτος — και τότε σ' αυτή την περίπτωση οι συνειδητοί εργάτες της Ρωσίας σας κηρύσσουν έναν πόλεμο αλύπητο.

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΩΝ, Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΤΟΜΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΗ. Το Κόμμα μας είναι η ένωση των συνειδητών αγωνιστών της πρωτοπορίας, που παλεύει για την απελευθέρωση της εργατικής τάξης. Μια τέτοια ένωση δεν μπορεί και δεν πρέπει να φέρει με αδιαφορία προς την αμετανόηση, τη συσκοτίση και προς κάθε αμάθεια που παίρνει τη μορφή των θρησκευτικών προλήψεων.

Απαιτούμε τον πλήρη χωρισμό της εκκλησίας από το κράτος, για να πολεμήσουμε τη θρησκευτική αμάθεια ή να την πολεμήσουμε με τον τρόπο καθαρό και απολογιστικό πνευματικό, δηλαδή με τον τύπο μας και με τους λόγους μας. Ίδρύσαμε την οργάνωσή μας, το ρωσικό σοσιαλδημοκρατικό κόμμα για να παλαίψουμε ανάμεσα στα άλλα και ενάντια σε κάθε είδους θρησκευτική μυστικοπάθεια που δένει τους εργάτες. Για μιά, μιά πάλι ιδέα δεν είναι ατομική υπόθεση, αλλά ένα ζήτημα του

κόμματος και του προλεταριάτου.

Εάν λοιπόν είναι έτσι, γιατί δεν εκδηλώνομαστε άμεσα στο πρόγραμμά μας; Γιατί δεν απαγορεύουμε στους χριστιανούς και σ' αυτούς που πιστεύουν στο θεό, να μπαίνουν στο Κόμμα μας;

Η απάντηση σ' αυτές τις ερωτήσεις πρέπει να μιάς μάθει το διαφορετικό τρόπο που τίθεται το θρησκευτικό ζήτημα δηλαδή τον αστυχοδημοκρατικό τρόπο και το σοσιαλδημοκρατικό τρόπο.

ΟΛΟ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΑΣ ΒΑΣΙΖΕΤΑΙ ΣΕ ΜΙΑ ΑΝΤΙΛΗΜΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΠΙΠΛΕΟ ΜΑΤΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ (ύλιστική). Γι' αυτό η έκθεση του προγράμματός μας, αναγκαστικά περιλαμβάνει την εξήγηση των αληθινών ιστορικών και οικονομικών στοιχείων που άφρορουν τη θρησκευτική πλάνη. Η προπαγάνδα μας αναγκαστικά επιβάλλει και την προπαγάνδα του αθεϊσμού. Η δημοσίευση μιάς επιστημονικής προσαρμοσμένης φιλοσοφίας, που απαγορεύεται και καταδικάζεται αυστηρά μέχρι σήμερα από μια αυτοκρατορική και φεουδαρχική εξουσία, πρέπει απεδώ και πέρα να γίνει ένας από τους κύριους τομείς της πολιτικής μας δουλειάς. Μας χρειάζεται ολοφάνερα τώρα να ακολουθήσουμε τη συμβουλή που δίνει ο Έγκελς στους Γερμανούς σοσιαλιστές. **ΝΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΔΩΣΟΥΜΕ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΑΘΕΙΣΤΙΚΗ ΤΟΥ 18ου ΑΙΩΝΑ.**

Αλλά σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να παρεκλινούμε θέτοντας το θρησκευτικό ζήτημα μ' ένα αμνημονικό τρόπο, ιδεολογικό «λογικό» ΕΞ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΑΞΙΚΗ ΠΛΑΗ, δηλαδή με τον τρόπο που συχνά χρησιμοποιούν οι ριζοσπάστες δημοκρατικοί της κεφαλαιοκρατίας. Θα ήταν αφύσικο να πιστεύουμε ότι, μέσα σε καινούρια που βασίζεται στην εκμετάλλευση και στον εξευτελισμό των εργατικών μαζών, θα ήταν αρκετό ένα μέσο καθαράς προπαγάνδας να διαλύσει τις θρησκευτικές προλήψεις. Θα πρέπει να σκεφτείται εντελώς περιορισμένη, σαν ένας αστός, για να ξεχωρίσει, ΟΤΙ Ο ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΣ ΖΥΓΟΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΕΠΙΒΑΛΘΕΙ ΣΤΗΝ ΑΝ-

ΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑ ΤΟ ΠΡΟΤΟΝ ΚΑΙ Η ΑΝΤΑΝΑΚΛΑΣΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΖΥΓΟΥ ΠΟΥ ΤΙΠΑΡΧΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ.

Καμιά φιλολογία, καμιά διδασκαλία δεν θα διαφωτίσει το προλεταριάτο, αν δεν διαφωτισθεί από την ίδια του την πάλη ενάντια στη μυστηριώδη δύναμη του καπιταλισμού. Η σημασία της έντονης, μέσα σ' αυτήν την αληθινή επαναστατική πάλη που καθοδηγείται από την καταπιεσμένη τάξη με σκοπό τη δημιουργία του επιγείου παρόν, είναι για μας πολύ πιο σπουδαιότερη από την ένότητα πάνω στις αντιλήψεις για τα προβλήματα του έπους του παρόντος. Να γιατί δεν εκδηλώνουμε τον αθεϊσμό μας, στο πρόγραμμά μας. Να γιατί δεν άνοσομαστε την είσοδο στο κόμμα μας στους προλετάρους εκείνους που διατηρούν όρισμένες θρησκευτικές προλήψεις.

Δε θα παύσουμε ποτέ να διαδίδουμε τις επιστημονικές διδασκαλίες, να παλεύουμε ενάντια στην άσυνεπεια των διαφόρων ειδών «χριστιανών» αλλά δεν σημαίνει με αυτό ότι πρέπει να δώσουμε στο χριστιανικό ζήτημα την πρώτη θέση, που δεν του πρέπει, ότι πρέπει να δεχθούμε το τεμαχισμό δυνάμεων που είναι αναγκαίες για την αληθινή επαναστατική πάλη, την οικονομική και πολιτική, για την επικράτηση αντιλήψεων τρίτης κατηγορίας, για μη δαμνικά πράγματα που πρόκειαι σε λίγο να χάσουν κάθε πολιτική σημασία και ν' απορριφθούν σε σκόβαλα από την ίδια την οικονομική εξέλιξη.

Η αντιδραστική κεφαλαιοκρατία που παντού φροντίζει, και αρχίζει να φροντίζει και σε μας εδώ, ν' ανάψει τη θρησκευτική μίσση, με τον σκοπό ν' αποστρέψει την προσοχή των μαζών από τα οικονομικά και πολιτικά ζητήματα — όπως το να ρίχνεται (έννομενο) το προλεταριάτο όλης της Ρωσίας, στην επαναστατική του πάλη ενάντια στο διαμελισμό των εργατικών δυνάμεων, εκδηλώνεται προς στιγμινή σήμερα κάτω από την οργανωμένη Προογκυμ των φανερών ομμάδων, για να περιορίσει ομοίως σε μορφές πάλης που τελειοποιημένες. Για ό,τι άφροα έμιας χρειάζεται να προσφέρουμε μια άταραχη προπα-

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΟΤΣΚΙΣΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ «ΣΠΙΘΑ»

Η Συντακτική Συνέλευση, που η ιδέα της συνελήφθη απ' την Βρετανική αποστολή στις Ινδίες, είχε δημιουργήσει πολλή σύγχυση και πολλές παρεξηγήσεις ακριβώς όπως και η προσφορά της Βρετανικής Κυβερνήσεως «συνταγματικών μεταρρυθμίσεων» στην Κύπρο έχει τώρα δημιουργήσει τις ίδιες σχεδόν συνθήκες σχετικά με την σύγχυση και τη συσκοτίση. Το άρθρο που δημοσιεύει ο «Εργάτης» σήμερα σε μετάφραση στην Τροτσκιστική περιοδική «Σπίθα» ρίχνει αρκετό φως πάνω στην όλη σημασία των συνταγματικών μεταρρυθμίσεων και να κανονίσουν τη θέση τους και τη στάση τους προς τη «Διασεμπετική Συνέλευση» ανάλογα:

Η Συντακτική Συνέλευση, που η ιδέα της συνελήφθη από την Βρετανική Υπουργική

Αποστολή στις Ινδίες, έχει δημιουργήσει πολλές παρεξηγήσεις. Δεν είναι ανάγκη ν' αμφιβάλλει κανείς πως το σχέδιο της Βρετανικής Υπουργικής Αποστολής παραχωρεί κάτι που μπορεί να δνομασθεί το φάντασμα ή η σκιά μιάς πραγματικής Συντακτικής. «Αν αξίζει το όνομά της, πρέπει τουλάχιστο κατ' ανάγκην να είναι κυρίαρχον σώμα, κάτι που χωρίς αμφιβολία καθόλου δεν είναι η Συντακτική της Βρετανικής Αποστολής. «Οσο κι' αν παρατραβήξει κανένας την φαντασία του δεν μπορεί καθόλου να την φαντασθεί σαν ένα μέσο μεταβίβασης της πολιτικής εξουσίας.

Οι συγγραφείς του συνταγματικού εγγράφου ξεχνούσαν τελεία την πιο σπουδαία πλευρά μιάς Συντακτικής Συνέλευσης στην σημαντικότητα της. Αυτό όφειλεται στην σφιγκτοχεριά των Υπουργών μάλλον παρά σε άγνοιά τους. Ακόμα και τα συντάγματα των Κτήσεων (Καναδάς, Ν. Αφρικής κ.τ.λ.) προσδιορίζουν την λειτουργία των συντακτικών τους συνελεύσεων σχετικά ένα τρόπο βασικά διαφορετικό απ' την συντακτική που προσφέρεται στις Ινδίες.

ΟΙ... «ΕΡΥΘΡΟΙ»!

«Ουδέμια συνεργασία μετά του Κομμουνιστικού (!) Ακάλου».

(ΕΘΝΟΚΟΡΟΝΕΣ)

Μήτε στού ισκιου τους δεν θέν ν' άγγίξουν τον ισκιο, γιατί είναι λεί... οί... «Ερυθροί Αετοί τ' Αφανισμοί»!.. Στις μέρες τούτες των σκληρών των έργων πιά τόν βρισκόμ, κραπιάλη: κάθε βρόντημα στη πόρτα του κουφού!

κι' άς έχω έντός μου ώκεανό σέ γνώση κι' άγανιά, —σ' άσκημοδιάρτιστό μου άφτό κεφάλι, τόν τρελλόν...— τό σκήπτρο δίνω στήβαρά στη λαϊκά σοφία: «Κάστρη-βουνα όποιος δεν είδε, τόν φούρνο λείε Θεό...»

ΓΙΩΡΓΗΣ ΧΕΙΜΑΡΙΔΗΣ

22.4.47

γάνδα, υπομονή και γεμιάτη από προλεταριακή αλληλεγγύη και σε επιστημονική τάση. Μακριά από κάθε πρόκληση σε δευτερεύουσες διαφορές.

Τό επαναστατικό προλεταριάτο μιά μέρα θα πετύχει από το κράτος ώστε η θρησκεία αληθινά να θεωρείται σά μια ιδιωτική υπόθεση. Και τότε μέσα σε ένα τέτοιο πολιτικό καθεστώς, που θα είναι απαλλαγμένο από κάθε μεσαιωνικό μούχλασμα, το προλεταριάτο θα αρχίσει μια πλατειά ανοιχτή πάλη για την απελευθέρωση από την οικονομική σκλαβιά που είναι η μοναδική αληθινή πηγή του θρησκευτικού μυστικισμού της ανθρωπότητας.

N. A. LENIN

Οι Συντακτικές Συνελεύσεις των κτήσεων απολαμβάνουν ένα μέτρο κυριαρχικότητας, πράγμα που μπορούμε να υποθέσουμε πως δεν είναι δόλοτα άγνωστο στην «Υπουργική Αποστολή. Μά κι' αυτές ακόμα οι Συντακτικές που γεννηθηκαν στις διάφορες Βρετανικές αποτελείς χώρες δεν συμμορφώνονται με τις κλασσικές Συντακτικές. Γιατί έφ' όσον η αυτονομία μιάς Κτήσεως παίρνει την τελευταία σφραγίδα της έγκρίσεως της από ένα διάταγμα του Βρετανικού Κοινοβουλίου, τούτο είναι ένας σπουδαίος περιορισμός της κυριαρχίας της. Αν χρειάζεται Κοινοβουλευτικό Διάταγμα για να καταστεί έγκυρο ένα σύνταγμα μιάς κτήσεως δεν είναι δύσκολο να δει κανένας παιονοί είναι η πραγματική κυριαρχία.

Κι, ύστερα, το Κοινοβούλιο έχει την δύναμη να καταργήσει ή να περιορίσει ένα τέτοιο σύνταγμα όπως το έχει κάμει στο παρελθόν. Ο Νόμος του Ουεστμίνστερ αναγνωρίζει την αυτονομία των κτήσεων μά πρέπει να θυμόμαστε πως το Κοινοβούλιο έχει την εξουσία να τόν καταργήσει όποτε θέλει.

ΔΟΚΙΜΗ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ

Όστόσο, ή Ινδιάνικη πολιτική Συντακτικής είναι πιο περιορισμένη απ' εκείνες των Κτήσεων, που, τουλάχιστο, κάνανε τα συντάγματα χωρίς εξωτερική βοήθεια. Οι εξουσίες των Συντακτικών στην περίπτωση των Κτήσεων ήτανε

πολύ λιγώτερο περιορισμένες κι' οι λόγοι γι' αυτό δεν είναι δυσκολεύετο. Στην κάθε περίπτωση η Συντακτική ήτανε το αποτέλεσμα μιάς δοκιμής δυνάμεων μεταξύ των άποικιών και της «μητρόπολης».

Η ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ—ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Τό Βρετανικό Βορειοαμερικάνικο Διάταγμα (1867) ήτανε τό αποτέλεσμα ενός εμφύλιου πολέμου, και σαν τέτοιο είχε αποσπαστεί απ' τά χέρια της 'Αγγλίας με τό ζόρι. Δεν ήτανε ένα βραχείο που κερδίστηκε για την καλή διαγωγή της άποικίας. Χωρίς την βίαιη άναταραχή, ό Καναδάς δεν θα μπορούσε ποτέ να πάρει ό,τι πήρε — έστω κι' αν ό,τι πήρε δεν ήτανε πλήρεια και κυρίαρχη ανεξαρτησία. Αλλά μιά Συντακτική, που προέρχεται από μιά 'Υπουργική Αποστολή είναι κατ' άνάγκη άνικανη νά φέρει άποτέλεσμα, έφόσον δεν μπορεί νάχει κανένα κυριαρχικό δικαίωμα.

Η ΕΝΩΣΗ ΗΤΑΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ ΠΟΛΕΜΟΥ

Η Ένωση της Νότιας 'Αφρικής είναι στην πραγματικότητα τό αποτέλεσμα του Πολέμου των Μπέρς, που οι Νοτιοαφρικανοί, φυσικά, χάσανε. Μά κερδίσανε την Ειρήνη, που αποτέλεσμά της ήτανε η Αύτονομία της σημερινής Ν. 'Αφρικής, που δεν θα ύπήρχε χωρίς την πάλη. Ακόμα κι' ή Συντακτική αυτή, ή τόσο περιορισμένη, δεν μπορεί να κερδίσει χωρίς τις βίαιες προσπάθειες.

Η ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΣΦΥΡΗ.

ΛΑΪΕΙΤΑΙ ΑΠ' ΤΑ ΚΑΤΩ

Στις περιπτώσεις που ή μεταβίβαση της εξουσίας στις Κτήσεις βασίζεται στην έγκριση του Κοινοβουλίου, τά σώματα που κατασκευάζανε τό Σύνταγμα δεν είχανε κυριαρχικά δικαιώματα κι' εξουσίες. Στο βαθμό που είχανε τέτοιες εξουσίες, όσο περιορισμένες κι' αν ήτανε, τούτο ήτανε αποτέλεσμα σκληρής πάλης. Τα συντάγματα σε κάθε τέτοια περίπτωση σφυρηλατήθηκαν απ' τά κάτω κι' ύστερα έγκριθηκαν απ' τά πάνω, κι' ακόμα κι' αυτή ή έγκρισή τους ήτανε άποτέλεσμα της πίεσης απ' τά κάτω, των μαζών.

Στό προσεχές: 'Η κυρίαρχία της 'Ελευθερίας και της Συντακτικής.

'Η κλασσική Συντακτική της Γαλλικής 'Επαναστάσεως, ή Ρωσική Συντακτική κι' ή Συντακτική πάνω στο χαρτί.

ΠΑΛΙ, ΚΙ' ΑΚΟΜΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΠΑΛΙ, ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΗΣ ΕΣΣΔ

—«ΤΟ ΜΙΚΟΤΕΡΟ ΚΑΚΟ».

Η κατάληξη της ανατολικής Πολωνίας από τον Κόκκινο Στρατό είναι σίγουρα ένας μικρότερος κακός σε σύγκριση με την κατάληξη της ίδιας περιοχής από τά ναζιστικά στρατεύματα. Αλλά το μικρότερο αυτό κακό υπαγοματοποιήθηκε για τό λόγο ότι ο Χίτλερ έξασφάλισε τη δυνατότητα να κάμει ένα μεγαλύτερο κακό. Αν ένας βάλει φωτιά ή βοηθήσει να βάλουν φωτιά σ' ένα σπίτι και ύστερα γλυτώσει πέντε από τους δέκα κατοίκους του σπιτιού, με σκοπό να τούς κάμει μισοσκαβούς του, αυτό σίγουρα είναι ένα μικρότερο κακό από τό να καούν και οι δέκα. Είναι αμφίβολο αν αυτή ή διάσωση από τη φωτιά αξίζει ένα μεγαλύτερο κακό. Αν όστόσο δινόταν ένα μετάλλιο σ' αυτόν, θάπρεπε άμέσως ύστερα να τουφεκιστεί, όπως στην περίπτωση ενός ήρωα μιάς νουβέλλας του Βίκτωρος Ουγγώ.

—ΕΝΟΠΛΙΟΙ ΓΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΙ.

Ο Ροδεσιέρος είπε κάποτε, πως οι λαοί δεν άναπάντεγα απορροπώμε με μηχανήματα. Μ' αυτό ήθελε να πει πως

είναι αδύνατο να επιβάλει κανείς επαναστατικές ιδέες και θεσμούς σ' άλλους λαούς με τη στρατιωτική βία. Αυτή ή ουσιαστική άδυναμία βέβαια τό άπαράδεχτο της στρατιωτικής επέμβασης σ' άλλες χώρες με τό σκοπό να βοηθήσει μιά επανάσταση. Μιά τέτοια όμως επέμβαση, σαν ένα μέρος μιάς επαναστατικής διεθνούς πολιτικής, πρέπει να γίνει κατανοητή από τό διεθές προλεταριάτο, πρέπει ν' αναποκρίνεται στις έπιθυμίες των εργαζομένων μαζών της χώρας εκείνης, που στο έδαφος της εισβάλλουν τά επαναστατικά στρατεύματα. Η θεωρία του σοσιαλισμού σε μιά μόνη χώρα δεν είναι ικανή φυσικά να δημιουργήσει αυτή την ενεργητική διεθνή αλληλεγγύη, που αυτή μόνη α είναι ικανή να προπορασκεύσει και να δικαιολογήσει μιά ένοπλη επέμβαση. Τό Κρεμλίνο βάσει και λύνει τό ζήτημα της στρατιωτικής επέμβασης κατά τον ίδιο τρόπο που κι' όλα τά άλλα ζητήματα της πολιτικής του, δηλαδή έντελώς ανεξάρτητα από τις ιδέες και τά αίσθηματά του διεθνούς προλεταριάτου.

Εξαιτίας αυτού οι τελευταίες έπιτυχίες του Κρεμλίνου εκθέτουν τεράστια την ΕΣΣΔ και σκορπίζουν μεγάλη σύγχυση στις γραμμές του προλεταριάτου.

—ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΣΕ ΔΥΟ ΜΕΤΑΛΛΑ.

Αλλά αν τό ζήτημα διαμορφώνεται έτσι — λένε μερικοί σύντροφοι — πρέπει να μιλήσουμε για την υπεράσπιση της ΕΣΣΔ και των κατεχομένων περιοχών; Δεν είναι σωστότερο να καλέσουμε τούς εργάτες και τούς αγρότες και σ' αυτά μέρη της πρώην Πολωνίας να ξεγεληθούν ενάντια τόσο στον Χίτλερ όσο και τόν Στάλιν; Βέβαια αυτό είναι πολύ έλκυστικό. Αν ή επανάσταση ξεσπάσει ταυτόχρονα στη Γερμανία και στην ΕΣΣΔ, καθώς και στις τελευταία κατεχόμενες περιοχές, αυτό θα λυνομονοιές πολλά ζητήματα. Αλλά ή πολιτική μας δεν μπορεί να βασίζεται μονάχα σ' όσον εύνοϊκό, σ' όσον ευτυχισμένο τόν συνιστά τόν Χίτλερ. Πρέπει να κάνουμε ό,τι ο Χίτλερ προτρέπει τσάκισται από την επαναστατική προσέγγιση τόν Ουκρανία, πριν ή επανάσταση

συντρίψει τόν Στάλιν; Σ' αυτή την περίπτωση, οι όπαδοί της 4ης Διεθνούς θα πολεμήσουν ενάντια σ'τά στρατεύματα του Χίτλερ, όπως πολεμύσανε στην 'Ιαπωνία στις γραμμές των δημοκρατικών στρατευμάτων ενάντια σ'όν Φράγκο; Είμαστε πλήρεια και μ' δ' αληθώς την καρδιά για μιά ανεξάρτητη (τόσο από τόν Χίτλερ όσο και από τόν Στάλιν) Σοβιετική Ουκρανία. Τι όμως πρέπει να κάνουμε, αν, προτού πραγματοποιηθεί αυτή ή ανεξάρτητη, ο Χίτλερ επιτερίσει να καταλάβει την Ουκρανία, που βρίσκεται κάτω από την κυριαρχία της σαλιγκικής γραφειοκρατίας; Η 4η Διεθνή άπαντά: «Ενάντια σ'όν Χίτλερ θα υπερασπισόμαστε αυτή τη σκλαβωμένη από τόν Στάλιν Ουκρανία».

—ΑΝΕΠΙΦΥΛΑΧΤΗ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΗΣ ΕΣΣΔ.

Τι σημαίνει «ανεπιφύλακτη υπεράσπιση της ΕΣΣΔ; Σημαίνει πως δεν θέτουμε κανένα όρο στη γραφειοκρατία. Σημαίνει πως, ανεξάρτητα από τά ελατήρια και τις αιώτες του πολέμου, υπερασπίζουμε την κοινωνική βάση της ΕΣΣΔ αν κινδυνεύει από τόν ιμπεριαλισμό.

Μερικοί σύντροφοι λέγουν: «Και αν ο Κόκκινος Στρατός αμύσει υπερί στις Ινδίες και χτυπήσει ένα επαναστατικό κί-

νημα, έμεις σε μιά τέτοια περίπτωση θα τόν υποστηρίξουμε;». Ένας τέτοιος τρόπος θέσης του ζήτηματος δεν είναι καθόλου συνεπής. Πάνω απ' όλα δεν είναι καθαρό γιατί άνακατεύονται σ' αυτή την υπόθεση οι Ινδίες. Δεν είναι άπλούτερο να ρωτήσουμε: «Εάν ο Κόκκινος Στρατός άπειλήσει εργατικές άπεργίες ή έκδηλώσει χωρικών ενάντια στη γραφειοκρατία μέσα στην ΕΣΣΔ, θα τόν υποστηρίξουμε σ' αυτό ή όχι; Η έξωτερική πολιτική είναι συνέχηση της έξωτερικής. Ποτέ δεν υποσχεθήκαμε να υποστηρίξουμε ΟΛΕΣ τίς πράξεις του Κόκκινου Στρατού, που είναι ένα όργανο σ'τά χέρια της βοναπαρτιστικής γραφειοκρατίας. Υποσχεθήκαμε να υπερασπίσουμε μονάχα την ΕΣΣΔ σ'άν εργατικό κράτος και μονάχα εκείνα τά πράγματα μέσα σ' αυτήν που άνήκουν σ' ένα εργατικό κράτος.

Ένας έπιδείξις σοφιστής μπορεί να πει: «Αν ο Κόκκινος Στρατός, ανεξάρτητα από τό χαρακτήρα του έργου που πραγματοποιήσε, χτυπήσει από τίς ξεγελημένες μάζες στις Ινδίες, αυτό θα έξασθεύσει την ΕΣΣΔ. Σ' αυτό θ' άπαντήσουμε: Τό τσάκιμα του επαναστατικού κινήματος στις Ινδίες με τη συνδρομή του Κόκκινου Στρατού θα ση-

μαίνει ένα άούγκριτα μεγάλο κίνδυνο για την κοινωνική βάση της ΕΣΣΔ από μιά έπαισιολογική ήττα άντεπαναστατικών άποσπασμάτων του Κόκκινου Στρατού στις Ινδίες. Σε κάθε περίπτωση ή 4η Διεθνή θα έξει να διακρίνει πού και πόσο ο Κόκκινος Στρατός ένεργεί μονάχα σαν όργανο της βοναπαρτιστικής άντιδραστικής και πού υποστηρίζει την κοινωνική βάση της ΕΣΣΔ.

Ένα τρέψν-γιούνιον, καθόδη ώμένο από αντιδραστικούς άρχηγούς, όργανώνει άπεργία ενάντια στην πρόσληψη μούρων εργατών σ' ένα βιομηχανικό κλάδο. Θά υποστηρίξουμε μιά τέτοια αίσχυρή άπεργία; Βέβαια όχι. Αλλά άς φανταστούμε πως οι εργοδότες, άπωφελομένοι από τη δοσμένη άπεργία, έπιχειρούν να χτυπήσουν τό εργατικό συνδικάτο και να κάνουν άδύνατο γενικά την οργανωμένη αυτοάμυνα των εργατών. Σ' αυτή την περίπτωση θά υπερασπισόμαστε φυσικά τό εργατικό συνδικάτο σε πείσμα της αντιδραστικής τους ήγέαςας. Γιατί δεν είναι έφαρμοσμένη ή ίδια πολιτική και στην περίπτωση της ΕΣΣΔ;

(Τό τέλος στο έρχόμενο)

Α. Τ.

18 Οκτώβρη 1939.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΤΟ ΝΤΑΧΑΟΥ ΕΑΝΑΖΕΙ ΣΤΑ ΓΙΟΥΡΑ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ ΕΞΟΡΙΣΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΔΙΕΘΝΙΣΤΟΥ

(συνέχεια από την 1η σελίδα)

έναν βαρβάρους σταθμό, που είχε πετύχει με τις ίδιες τις δικές της δυνάμεις ή ευρωπαϊκή μπουρζουαζία.

Σήμερα το ζήτημα που μπαίνει είναι πώς να αποφυγούν βιαιότητα μίαν άμεση καταστροφή μέσα σε μίαν Ερώση, όπου πονηρά ή μπουρζουαζία, ακόμη και στην Ελλάδα, δεν μπορεί να εγκαταστήσει ένα καθεστώς «ισχυρό» και σταθερό, και όπου το προλεταριάτο δε γνώριζε ακόμα μίαν ήττα αποφασιστική.

Η κατάσταση αυτή στην Ερώση συνδυάζεται με την άσπασια που κυριαρχεί σ' όλες τις αποικιακές και μισοαποικιακές χώρες, όπου και κεί επίσης ούτε η μητροπολιτική μπουρζουαζία ούτε ο ιμπεριαλισμός των γιάνγκριων (αμερικανικός) δεν μπόρεσαν να φράσουν σε όριστοι αποτελέσματα και να ξαναπάρουν στα χέρια τους την ξελεχο των μαζών. Η κρίση του γαλλικού ιμπεριαλισμού επιδεινώνεται στις αποικίες.

Ενώ στην Ινδοκίνα θέλει πολύ για να νικήσει την αντίσταση των μαζών της χώρας, βρίσκεται σύγχρονα εκτεθειμένος στην εξέγερση του πληθυσμού της Μαδαγασκάρης και στις δυσκολίες που του προκαλεί ο αναθεωρητισμός που κυριαρχεί σ' όλες τις αφρικανικές αποικίες. Στην Ινδοκίνα οι εχθροπραξίες ξαναρχισαν, με και κεί ακόμα ο δόξαντος ιμπεριαλισμός θαί να αντιμετωπίσει μια μακροχρόνια και εξαντλητική αντίσταση των μαζών. Στην Κίνα η δικτατορία του Τσάγκ-Κάι-Σεκ την υπομονομενεί ή έκταση που παίρνει ο εμφύλιος πόλεμος, οι νίκες του στρατού του Γεναν και το καινούριο εντυπωσιακό αναγείρωμα που σημειώσαν οι άγωνες των έργατών στις μεγάλες πόλεις της Νότιας περιφέρειας.

Στις Ινδίες, η διαίρεση που πέτυχε ο βρετανικός ιμπεριαλισμός, με την υποστήριξη όλων των αντιδραστικών δυνάμεων της χώρας, με το σκοπό να διασυνάσει τα προνόμια του, αντί να φέρει έναν ποιοτικό μετασχηματισμό, θα επιδεινώσει τις αντιθέσεις που ξεσχίζουν την απέραντη αυτή χώρα και θα αποθώσσει ακόμα περισσότερο την ανελευθερωτική πάλη των μαζών ενάντια στον ιμπεριαλισμό και ενάντια στην ντόπια μπουρζουαζία.

Μονάχα στις Ενωμένες Πολιτείες η μπουρζουαζία, έχοντας ακόμα εμπιστοσύνη στην οικονομική της δύναμη και στον κυμική της δύναμη και στον κυρίαρχο, πέρασε σε μίαν αποφασιστική επίθεση ενάντια στο προλεταριάτο, που, ωστόσο, είχε πετύχει μέσα στα τελευταία δυό χρόνια τόσες νίκες στον τομέα των μερικών διεκδικήσεων. Επωφελομένη η μπουρζουαζία από την ηρωική της γραμμογραφίας, που διευθύνει τις δύο μεγάλες συνδικαλιστικές οργανώσεις, κατάφερε να ψηφίσει χυρόλο της στον παγκόσμιο αντιχριστιανικό Ταφό.

Στο πεδίο των διεθνών σχέσεων, το ναυήμιο της Συνδιάσκεψης των Τριών, στο Παρίσι, είχε σαν αποτέλεσμα μίαν άκαμψια στη στάση τόσο του αμερικανικού ιμπεριαλισμού όσο και της σοβιετικής γραμμογραφίας και επεξεργάσαν την ύλη για την αποκραυγαλλοποίηση των δυό μπλόκ.

Οι πολιτικές συνθέσεις του «σχεδίου Μαρσαλ» είναι η συγκρότηση μίας πλατιάς ομάδας από καπιταλιστικές χώρες που θα εθνοπραγμαθούν την οικονομία τους με την οικονομία των Ενωμένων Πολιτειών και θα αποκολληθούν μορφαί και τις πολιτικές τους ντερεχτίδες.

Ωστόσο, το δικαίωμα αυτό «μπλόκ» θέλει πολύ για να αποκτήσει μια τέτοια συνοχή και παρουσιάζει μιάς ελπίδας, που τα προκαλούν οι ανταγωνισμοί των καπιταλιστικών δυνάμεων και κατά πρώτο λόγο η αντίσταση της βρετανικής μπουρζουαζίας που φράζει μίαν από την εξέγερση του ιμπεριαλισμού των γιάνγκριων και τις στεγές η αντίσταση της γαλλικής μπουρζουαζίας, που φράζει μίαν από την εξέγερση της γερμανικής βιομηχανίας από τη δική της, όπως προβλέπει το αμερικανικό σχέδιο για την ηπειρωτική Ερώση.

Από την άλλη μεριά μ' ύλο που η σοβιετική γραμμογραφία έσφιξε το οικονομικό και πολιτικό της άγκυρα πάνω στην Ανατολική Ερώση, πολλαπλασιάζοντας τα σχέδια και τις οικονομικές συμφωνίες που τελούν να συγκεντρώσουν την οικονομική της ζωή γύρω από την οικονομική ζωή της ΕΣΣΔ, βγάζοντας σύγχρονα από τη μέ-

ση με καινούργιες και πλατύνειες έκκαθαρσεις τόσο στην Ούγγαρία όσο και στην Βουλγαρία και την Πολωνία τις ομάδες και τα άτομα τα έχθρικά προς την πολιτική της, δε θα καταφέρει να σχηματίσει ένα μπλόκ κλειστό και ομοιογενές.

Για πολλά χρόνια η ΕΣΣΔ δε θάναυ σε θέση να προμηθεύει μόνη στις χώρες αυτές τα προϊόντα κατανάλωσης και τεχνικού εξοπλισμού που όλες τους έχουν απελπιστικά ανάγκη ή να απορροφήσει τα 80% από τις εξαγωγές τους, που προπολεμικά τα απορροφούσαν η Γερμανία και οι άλλες χώρες της δυτικής Ερώσης. Από την άλλη μεριά πολλές απ' αυτές τις χώρες, οι πιο εξελιγμένες μάλιστα, διατηρούν ακόμα πολύ στενές οικονομικές σχέσεις με τη Δύση, όπως είναι η περίπτωση της Τσεχοσλοβακίας, που στέλνει τα 50% των συνολικών εξαγωγών της στη Δύση και παίρνει απ' αυτήν τα 62% των εισαγωγών της για να μη μιλήσουμε για τη Φιλανδία ούτε και για την Πολωνία.

Όσο καιρό οι χώρες αυτές θα παραμένουν καπιταλιστικές, κανένας γραμμοκρατικός έλεγχος από τα πάνω και κανένας άστυνομικός μηχανισμός δε θα ναυ σε θέση να κυριαρχήσει πάνω στις κεντροφυγές δυνάμεις που αναπτύσσονται προς όλες τις κατευθύνσεις ούτε και να κόψουν τεχνητά τους οικονομικούς δεσμούς με τον υπόλοιπο καπιταλιστικό κόσμο.

Την βάση για την αποκραυγαλλοποίηση μπλόκ δεν μπορούμε να την ερμηνεύσουμε ότι αποκλείει καινούργια παζάρια και καινούργιους συμβιβασμούς στο μέλλον, ανάμεσα στον ιμπεριαλισμό των γιάνγκριων και τη σοβιετική γραμμογραφία, γιατί σαν κυρίαρχο γεγονός παραμένει το σύνολο των οικονομικών, πολιτικών και κοινωνικών όρων που χαρακτηρίζουν τη σημερινή κοινότητα (συγκυρία) δεν επιτρέπεται, παρ' όλα αυτά φαινόμενα, να θεωρήσουμε το έσπασμα του πολέμου στο άμεσο προσεχές μέλλον σαν την πιο πιθανή προοπτική.

Στην πραγματικότητα, αν υλαζυγιστούν καλά, είμαστε υποχρεωμένοι να συμπεράνουμε πως έχουμε πιθανώς μπροστά μας μίαν περίοδο τουλάχιστο από μερικά χρόνια μέσα στην οποία καμιά λύση δε θα μεσολαβήσει ούτε στον τομέα του πολέμου, ούτε στον τομέα του θριάμβου της επανάστασης, περίοδο που θα χαρακτηρίζεται από την αστάθεια της μπουρζουαζίας, από μεγάλες οικονομικές και πολιτικές δυσκολίες, από σπασμούς και κρίσεις και που θα απελευθερώσει, στους αναποφύγετους αγώνες που θα δώσουν το παγκόσμιο προλεταριάτο και οι αποικιακοί λαοί, καινούργιες επαναστατικές δυνάμεις, απαλλαγμένες από τη σταλινική ηρωδονία.

Ο καινούργιος σταθμός είναι πρίν απ' όλα η πιο πλατειά και η πιο γεμάτη υποσχέσεις έλπιση του προλεταριάτου, που ανατρέπει τους λογαριασμούς της μπουρζουαζίας και της σταλινικής γραμμογραφίας και που μπορεί να πείσει να λύσει το ιστορικό δίλημμα όχι προς την κατεύθυνση του πολέμου, αλλά προς την κατεύθυνση της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης.

Σε μιά, στο παγκόσμιο κίνημα της 4ης Διεθνούς, πέφτει το βάρος να αναπτύξουμε μπροστά στις καταπιεζόμενες μάζες του κόσμου καθαρά και τολμηρά αυτή την προοπτική της δυνατοτητας της προπαρασκευής της επανάστασης, που μπορεί να παρεμποδίσει τον πόλεμο και να λυτρώσει τη γεμάτη αγωνία ανθρωπότητα από το αδιέξοδο και από τον εφιάλτη που την έχουν βίξει η πολιτική του ιμπεριαλισμού και η σοβιετική γραμμογραφία. Σε μιά πέφτει το καθήκον να δείξουμε, στα στεφάνια της προλεταριακής πρωτοπορείας που ζητάει ένα καινούργιο δρόμο, τις επαναστατικές και σοσιαλιστικές λύσεις που απαιτούν οι περιστάσεις, πολιτικοποιώντας όλο ένα και περισσότερο την προπαγάνδα μας και τη ζήτηση μας, ξεσκεπάζοντας χωρίς όχλο το ερμηνευτικό και νεοεργιστικό έλεγχος των σοσιαλιστικών και σταλινικών και αποκαλύπτοντας το σύγχρονο αντιδραστικό, παρασταλινικό και δημαγωγικό χαρακτήρα της πολιτικής τους, σε σχέση με τις ιστορικές απαιτήσεις.

Ο καινούργιος σταθμός, στον οποίο μπαίνουμε, είναι ο σταθμός της σταθεροποίησης των επαναστατικών δυνάμεων και της αεγασίας ενάντια στις συλλήψεις παρασκευής της επανάστασης.

Υπεύθυνος: Γ. Χειμαρίδης
Τύποις: «ΖΑΒΑΛΛΗ» Α/α/α.

Οι δημιουργοί των νησιών-φυλακών του Αιγαίου, κατόρθωσαν να μη γίνει γνωστό ως τώρα τίποτε απ' ότι συμβαίνει στο νησί της Γιούρας. Η θάλασσα και τα ξερόβραχα της κλείνουν το δρόμο που συντελείται εκεί, σε βάρος των πέντε χιλιάδων αγωνιστών, μη αφίνοντας να φτάσει στον κόσμο από το απομονωμένο μαρτυρικό νησί καμιά απευγνώσμενη κραυγή απελτίσιας.

Το κράτος των δημίων θέλησε να επιδοθεί ανένδοχτη στον αφανισμό των φυλακισμένων παθιδών του λαού, προσπαθώντας να κρύψει τη φρικιαστική πραγματικότητα του καινούργιου αυτού Νταχάου της Έλληνικής αντίδρασης.

Τι να πρωτογράψει κανείς απ' την κολασμένη ζωή των δευματον της Γιούρας; Πώς να δώσει μιά εικόνα απ' το βασανισμένο τόπο του θανάτου; Τα Γιούρα είναι ένα μικρό νησί, κατάξερυ, χωρίς καμιά πρασινάδα, που χειμώνα-καλοκαίρι το δέντρον άγρια οι αγέρηδες. Τη μέρα το λιοπύρι ψήνει τους γκρίζους του βράχους, τη νύχτα η ύγρασία τρυπάει τα κόκκαλα.

Οι μονασικοί κάτοικοι είναι 2-3 γυδοσσοί και μυριάδες σαύρες, φίδια και σκορπιοί, που τις πρώτες μέρες γίνονται η μάστιγα των φυλακισμένων με το φαρμακερό δάγκωμά του. Τον χειμώνα όλες οι βουνοπλαγιές μεταβάλλονται σε ποτάμια χαματόνερου που παρσούρει και σκάθει την αδεντηρή γη. Λιμάνι δεν υπάρχει κ' οι σκύλοι θαλασσοταράχες έμποδίζουν τα κάϊκια ν' άρξουν. Στις χαράδρες απ' όπου του ξερότοπου φτιάχτηκαν τον Ιούλη από εξόριστους άριστους φαντάροις τα 4 συρματοπλεγμένα στρατόπεδα, που έμελλε να γίνουν τόποι μαρτυρίου κ' εξόντωσης στις 5 χιλιάδες των δεσμωτών. Τα αντίσκηνα πάνω στο ξερό χάμα, τριγύρω η τριπλή σειρά των συρματοπλεγμάτων και πιο έξω οι σκοπιές των χωροφυλάκων.

Στα τέλη του ίδιου μήνα άρχισαν να καταφθάνουν με άρματα-καταβόσκας φυλακισμένων της Αθήνας, Πειραιά, Σαλονίκης, Καλαμάτας.

—Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Μόλις οι κρατούμενοι πατήσανε το πόδι τους στο νησί, φυλάκες και χωροφύλακες ρίχτηκαν με σασιστική μανία σ' ένα όργιο ξυλοδαρμού και βασανιστηρίων. Χωρίς καμμία αίσια, οι βασανιστές τραβούσαν κρατούμενους μέσα απ' το σωρό, τους πήγαιναν στο «πειθαρχείο», όπου τους βασάνιζαν αφάνταστα. Οι άλλοι κρατούμενοι περιμένοντας τη σειρά τους, άκουγαν με φρίκη τα βογγητά των θυμάτων και τις λυσασμένες κραυγές των βασανιστών, υπερδεμένα σε μιά μακάβρια συμφωνία, μίαν αντάρα που γέμιζε με τη βουή της τις πλαγιές και τα φαράγγια. Έπειτα τα ροπαλοφόρα κτήνη παρατάχτηκαν μπρος στις σκηνές κ' άρχισαν να χτυπούν όλους ανεξαιρέτα όσους έρχονταν να τοποθετηθούν σ' αυτές. Πολύ λίγοι γλύτωσαν το ξύλο. Στο πρωτοφανές αυτό όργιο το γενικό πρόσταγμα είχαν οι αρχιφύλακες Γεωργίου και Σκαλιώτης.

Το καθημερινό καθεστώς στο στρατόπεδο δεν είναι καλύτερο από την υποδοχή: έχτος απ' τις βρισιές, τις προκλήσεις, τους εξευτελισμούς με την παραμικρή ψευταφομή, σε περιμένει το πειθαρχείο και το ξύλο. Οι περιορισμοί είναι αφάνταστοι. Όλο αυτό το λυσασμένο καθεστώς διευθύνει ο Παπαδημητρίου, ο οποίος και υποδιευθυντής ο περιώνυμος Γλάστρας — κατοχικοί στρατοπεδάρχες του στρατόπεδου Παύλου Μελά. Απ' τους ανθρωποφύλακες ξεχωρίζουν για το σασισμό τους οι Σουλτανής, Κολοκάσης, Χαλκιαδάκης, Δουκάκης, Κομηνός, Ζεμπέκος.

Μέσα στο όργιο της υποδοχής γίνονται κανονική ληστεία. Πήραν ρούχα, ξυριστικές μηχανές, βιβλία, στυλό, τατσάρες, μολύβια, ρολόγια, ό,τι βρισκάνε. Τα ίδια αυτά πράγματα τα ξαναπουλάνε στην καντίνα! Το γούστο εξασκομυθεί με τη μορφή της προμήθειας στους κρατούμενους τροφίμων σε τιμές μαύρης αγοράς.

—ΤΟ ΣΥΣΣΙΤΙΟ

Ο,τι άχρηστες τροφές ύ-

πάρχουν, στέλνονται στα Γιούρα για σούσιτο: σκουκικαμένα κουκκιά, βρώμικες φακές, φασόλια, κρεμμύδια για σιτάδο. Λάδι είναι ζήτημα αν υπάρχει 2 δρόμια στην καρσάνα. Όσο για ψωμί συναγωνίζεται τη μορφή του του μουχλιάζει τη δεύτερη μέρα αν δεν κοπεί κ' άπλωθεί στον ήλιο (δίνουν 1 ψωμί για 3 μέρες). Το μαρτύριο είναι η διανομή: όρες ολόκληρες κάτω απ' τον ήλιο, μέσ' στη σκόνη που σηκώνει ο άνεμος και που γέμιζε τα καζάνια και τις καραβίνες χύμα και σκουπίδια.

Ποιός άνθρωπος θα μπορούσε κανονικά να φάει τέτοιο φαί; Κι όμως οι μάρτυρες της Γιούρας, που η θηλεία της πείνας τους σφίγγει όλονα και περισσότερο τα στομάχια, καταβροχθίζουν με βουλιμία αυτές τις μαγειρεμένες ζωτροφές.

—ΤΟ ΝΕΡΟ

Το πιο ανατριχιαστικό μαρτύριο είναι το νερό. Οι φυλακισμένοι ανοίξαν 2-3 πιγιάδια στην παραλία. Και πίνουν από κεί ένα άμυρο χωματόνερο, που δεν κάνει ούτε για πλύσιμο.

Κάθε Σάββατο, μιά ύδροφόρος πηγαίνει 'π' τον Πειραιά άρκετους τόνοι νερό και γεμίζει μιά δεξαμενή. Μά εκτός ότι βρωμάει πετρέλαιο, είναι δύσκολη η μεταφορά του στα τσαντήρια: οι στάμνες και τα βαρελάκια είναι λιγοστά. Άραγε οι δεσώτες του Μαϊντάνεκ να πίνουν κ' αυτοί χαματόνερο σαν τους βασανισμένους των Γιούρας;

—ΟΙ ΑΡΡΩΣΤΕΙΣ

Για τις πέντε χιλιάδες ανθρώπους δεν υπάρχει ούτε ένα γιατρό της φυλακής! Όποιος ζήσει κ' όποιος πεθάνει! Μήπως δεν το είπαν τόσες φορές; «Εδώ δεν είν' Αθήνα, ούτε Σαλονίκη, Εδώ είναι Γιούρα. Σ' ες φέρεμα έδω για να πεθάνετε!» Λοιπόν, τί χρειάζεται γιατρός; Ο κρατούμενος νοσοκόμος κάνει ό,τι μπορεί για ν' ανακουφίσει τους άρρώστους, αλλά είναι τόσο πολλοί οι φάρμακα δεν υπάρχουν. Οι μισοί σχεδόν κρατούμενοι έπαθαν διάρροια

με αίμα από το χωματόνερο και το φαί. Οι στομαχικοί έχουν τσακιστεί από την άδεια διατροφή. Οι 'φυματικοί κινδυνεύουν από μέρα σε μέρα. Η θαλασσινή ύγρασία κ' η άφρητη διαίτωση τους σπάζουν στο θάνατο. Η άρξη άλλωστε, έγινε: στις 19 Αυγούστου πέθανε ο άρρωστος δάσκαλος Π. Κουκέρης. Ο φύλακας Χαλκιαδάκης τον έκανε να αίματοπύσει απ' το ξύλο και πέθανε χωρίς φάρμακα κ' ιατρική περίθαλψη, απομονωμένος σε μιά σκηνή.

—ΟΙ ΑΓΓΑΡΕΙΕΣ

Στά κάτεργα της Γιούρας, η δουλειά είναι υποχρεωτική. Οι φυλάκες κυρίζουν και μαζεύουν γερούς κ' αδύνατους άρρωστους κ' υγιείς γ' άγγορεία. Ξεφορτωμα καϊκιών, μεταφορά ξύλων και λειτουργία των στρατοπέδων γίνεται με τις ράγες των κρατούμενων. Ποιός τολμάει ν' αρνήθει; Αλλιώς τις μέρες άρχισαν τα έργα για το φτιάξιμο παραγκών για τη χειμωνιάτικη στέγαση. Η διεύθυνση με τις απειλές θ' αναγκάσει τους κρατούμενους να χτίσουν με υποχρεωτική δουλειά τα δεσμάτηριά τους.

Όλ' αυτά δεν είναι παρά μιά φτωχή εικόνα της κολασμένης ζωής των δεσμωτών των Γιούρας. «Πεινάμε, διψάμε, πεθαίνουμε», είναι η γοερή κραυγή τους, που ζητάει βοήθεια. Απομονωμένοι στον ξερόβραχο, μακριά απ' τον κόσμο, ζώντας μέσ' στο χάμα, πεινασμένοι και πίνοντας λάσπη, μ' ανοιχτές τις πληγές απ' το βούρδουλα των τεσμοφυλάκων, βρώμικοι κ' άπλωτοι, τσακισμένοι απ' την άγγορεία, άρρωσταίνονται οι 5 χιλ. αγωνιστές. Η ελληνική καπιταλιστική αντίδραση πάει να μετατρέψει τη Γιούρα σε νεκροταφείο. Μά τ' αδελφία τους στις πόλεις πρέπει να σταματήσουν την εξόντωση! Μά φύγουν οι μελλοθάνατοι της Γιούρας απ' το μαρτυρικό νησί στο θάνατο! Μά δικάλουν τα κολασμένα στρατόπεδα. Νά γυρίσουν άμέσως οι κρατούμενοι στους τόπους της μεταγωγής τους.

Φυλακισμένοι 4 διεθμιστές.

Η ΒΟΛΙΒΙΑΝΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΠΟΛΥΣΕ ΑΓΡΙΑ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ ΤΡΟΤΣΚΙΣΤΕΣ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ, Σεπτέμβρης. (Ιδιαίτερη Υπηρεσία).— Η Κυβέρνηση Ερτζόγκ θέλει να τσακίσει τον τροτσκισμό στη Βολιβία. Η «Εργατική Πάλη», όργανο του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος (Βολιβιανό τμήμα της 4ης Διεθνούς) απαγορεύτηκε. Η άστυνομία έκανε έπιδρομή στα σπίτια πολλών ήγετων του Κόμματος. Φυλακίστηκαν πολλοί τροτσκιστές. Ο Νέλσον Καπελίνο, ήγικτικό στέλεχος του κόμματος, κακοποιήθηκε από τους άστυνομικούς και το σπίτι του καταστράφηκε. Ο Μιγκουέλ Αλάντρε Παντόγια, ήγικτικό τροτσκιστικό στέλεχος χτυπήθηκε ιδιαίτερα.

Οι καταδιώξεις των τροτσκιστών άποτελούν μέρος μίας συστηματικής τρομοκρατικής έκστρατείας ενάντια στις βολιβιανές μάζες. Οι τροτσκιστές είναι γνωστοί σαν οι πολιτικοί ήγέτες της εργατικής τάξης της Βολιβίας, με τη μεγαλύτερη μαχητικότητα και ταξική συνείδηση. Οι τροτσκιστές δεν πιάστηκαν άπροτοίματοι. Η Κυβέρνηση του Ερτζόγκ που πήρε την έξουσία το Γενάρηο αυτού του χρόνου, έδειξε απ' τις πρώτες βδομάδες τις διαθέσεις της.

Στις 18 του Γενάρηο σφάχτηκαν στο Ποτόσι κοντά 150 άνοθακωρύχοι κατά την πορεία μίας διαδηλώσεως διαμαρτυρίας ενάντια στις συλλήψεις διασφάρων εργατικών στελεχών. Τρεις μέρες μετά η Κ.Ε. του Εργατικού Επαναστατικού

Κόμματος δήλωσε, πως οι άρχες ήθελαν να δημιουργήσουν μίαν ευνούχικη ατμόσφαιρα για να εξαπολύσουν μιά συστηματική καταδίωξη κατά του Κόμματος. Από τότε συνεχίζεται η κυβερνητική έκστρατεία ενάντια στις μάζες. Οι ήγέτες των άγροτικών έργατών χτυπήθηκαν άγρια και κατόπιν εξορίστηκαν σε άπομακρυσμένες περιοχές.

Η τρομοκρατία της κυβέρνησης Ερτζόγκ δείχνει ότι η κυρίαρχη τάξη είναι ποτημένη απ' την γοργή ανάπτυξη του τροτσκισμού απ' την έποχή της εξέγερσης που έγινε τον Ιούλη του 1946 και που άνέτρεψε την κυβέρνηση Βιλαρόελ. Το πρόγραμμα των λαοκρατών δεν έγινε ποτέ λαϊκό, προπάντων ανάμεσα στους μεταλλωρύχους του άτσαλιού.

Η κινήτη κλίμακα μισθών περιλαμβάνεται στις συνδικαλιστικές διεκδικήσεις του. Στις τελευταίες έκλογες Ε.Να κοινά ψηφοδέλτιο μεταλλωρύχων και του Ε.Ε.Κ. (4ης Διεθνούς) πέτυχε έτσι που έκλέγησαν 8 υποψήφιοι στο βολιβιανό κοινοβούλιο. Αυτοί οι πολιτικοί αντιπρόσωποι της εργατικής τάξης άρχισαν να απαιτούν μιά νομοθεσία ύπερ των εργατικών μαζών.

Ο κίλερνο Α. Λορά, ήγικτής του Ε.Ε.Κ. που ήταν άνάμεσα στους έκλεγμένους, πρότεινε ένα νόμο που να επιβάλλει ύποχρεωτικά την κινήτη κλίμακα μισθών (τιμαριθμικά μεροκάματα) σ' όλη τη Βολιβία.

ΕΝΩΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ;

(συνέχεια από την 1η σελίδα)

Έλληνικού προλεταριάτου δεν είναι στενά εθνικός, έτσι που να κλείεται μέσα σ' εθνικά σύνορα της μιάς ή της άλλης χώρας, αλλά διεθνιακός, άγώνας όλων του προλεταριακού και καταπιεζόμενου κόσμου, όπου γής. Ο καπιταλιστικός κόσμος κατόρθωσε να κρατηθεί στη ζωή ως τα σήμερα, μετά από τον τελευταίο έκταχο πόλεμο και την μεταπολεμική του κρίση της υποπαροχώνης, δρώντας διεθνιακά, αλληλοβοηθούμενος και αλληλοεπηρεαζόμενος. Αντίθετα, οι προλεταριακές δυνάμεις ή επαναστατικές εθνοκρατελευθερωτικές εξομνηστές των καταπιεζόμενων σκλάβων των αποικιών, πονηρά δεν πέτυχαν ένα οδωδωκό αποτέλεσμα, γιατί έλειπε ή διεθνιακή βάση του άγώνα τους, έλειπε ή διεθνιακή αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια. Παραδείγματα έλαχουμε ένα σωρό: Βούρμα, Ινδοκίνα, Ινδονησία, Κεϋλάνη, Ινδίες, Περσία, Παλαιστίνη, Αίγυπτος, Μαρόκο, Μαδαγασκάρη, Παγαγονή, Βολιβία, Ι.σπανία, Συρία, Ελλάδα κ.λπ. Αυτά όλα μιάς άποδεικνύουν, πως όποιοσδήποτε άγώνας, κλεισμένος μέσα σ' εθνικά έθνη μιάς χώρας, είναι καταδικασμένος σ' άποτυχία, γιατί έχει ν' αντιμετωπίσει όχι μονάχα τη δική του έμμεταλλευτική τάξη, αλλά κ' όλον τον συνασπισμένο παγκόσμιο καπιταλιστικό κόσμο, που θα επέμεινε δπωσδήποτε για να βοηθήσει τον κινδυνεύοντα άδελφό του καπιταλισμό της χώρας έκείνης (Ελλάδα, Ινδοκίνα, Ινδονησία, Περσία, Κίνα κ.λπ.).

Γι' αυτό ο άγώνας μας δεν θα άφείλσει τίποτε αν συνδυασθεί μονάχα με τον άγώνα του Έλληνικού προλεταριάτου. Ο άγώνας μας είναι άνάγκη να συντονιστεί με τον άγώνα όλων των άλλων αποικιακών σκλάβων κα', προ πάντος, με το προλεταριάτο της Αγγλίας.

ΑΠΕΡΓΙ 'ΚΟ ΤΣΑΚΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

Ν. ΥΟΡΚΗ. [Ιδιαίτερη Υπηρεσία του «Εργάτη»].— 250.000 άνδρακωρύχοι, που κηρύχσαν άπεργία τη μέρα που μπήκε σ' έφαρμογή ο άντεργατικός νόμος. Τάρε-Χάρλεϊν, κερδοσώνας μιά γερή νίκη με το νέο συμβόλαιο που ή Ένωση Άνδρακωρύχων υπογράφει με την πλειονότητα των ιδιοκτητών.

Το νέο συμβόλαιο δίνει στους έργατες 44 σένες την ώρα ύψους, όλκωρη άντιείδρη δουλιά (λογαριάζονται την ώρα απ' τη στιγμή που ο έργατης μπαίνει στο μεταλλείο ως τη στιγμή που θα βγει, άντεγρήνεται από το πάς πιθινά να χρειαστεί πρόσθετη ώρα ως να φτάσει στον πραγματικό τόπο της δουλιάς του μέσα στο μεταλλείο), πληρωμή για τη μισή ώρα τοπλομεροδότης κ' άλλα σπουδαία οικονομικά πλεονεκτήματα.